

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére

Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

**Jubileumi év
Országos kék-túra
MKE arcképcsarnok
Hótalppal a Szárköre
Síelőink a Börzsönyben,
Zillertalban és a Hargitán**

Szép hazámban régi szép hagyomány, hogy középiskoláink régi és új diákjait szeptember első napjaiban, elviszik egy több napos osztálykirándulásra az ország egyik csodaszép szegletébe. Az ifjú gólyák ilyenkor szabadon, vidáman, kötetlenül ismerkedhetnek meg tanáraikkal, az új osztálytársaikkal, valamint beleszimatolhatnak az új iskola számukra új rendjébe. (A középiskolai tanárok, általában kicsit szigorúbbak, mint az elemi iskolákban.)

Az első több napos „gólya” kirándulásunkat a Zemplén-hegységbe szervezték meg a tanáraink. A Kék-túra hosszú útvonalának keleti végét jártuk be Füzértől, Nagy-Milicén keresztül (Károlyi) László vadászkastélyát érintve, vissza Füzérre. Osztályfőnökünk munkáját segíteni, velünk tartott az iskolánkhoz tartozó kollégium igazgatója, Szentmiklósi Zoltán tanárúr. Zoli bácsitól hallottunk először a Kék-túráról. Figyelmünkön tengernyi élmény osztozkodott. Szoktuk egymást, szoktuk az új osztályfőnökünk rigolyáit, életünkben először jutottunk el csonka országunk észak-keleti határához a határsávba! Nagy élmény volt a határvösvéket hol Magyarországra felől, hol Csehszlovákia felől – határt sértve – kerülgetni. Zoli bácsi, nyakában fényképezőgéppel, benne színes diafilmmel, lelkesen duruzsolta nekünk az Országos Kék-túra, az egész országot átszelő programját. Kellemes aláfestő zene. Egyik fülünkön be, a másikon ki. Engem is kok

minden érdekelt, a hatalmas Kék-túra tán legkevésbé. Azért néhány kérdés, mégiscsak el kezdett motoszkálni bennem: az Országos Kék-túra 1100 kilométer hosszú útvonalát, végig lehet-e járni folyamatos gyalogolással, egy hónap alatt? Most, amikor a napi 15-20 km is rengeteg távolság nekünk, képes lehet-e valaki egy hónapon keresztül, minden nap legalább harminc kilométert kutyagolni?

A hetvenes évek közepén jártunk, még nem volt Kinnisi 100-as teljesítménytúra, nem volt „Mátra-bérc”, nem voltak teljesítménytúrák. A közlekedésgépészeti (vasutas) iskolámban egy lelkes, kamasz gyerekekből és még lelkesebb tanárokból álló turista szakosztály működött. A Budapesti Természetbarát Szövetség VIII. kerületi szervezetéhez tartozott, mint Komját Aladár Természetbarát Szakosztály. (1977/78-as tanévben az iskolánk helyét és nevet változtatott. A Budapest, nyolcadik kerületből átköltöztünk a tizenegyedikbe, Komját Aladár, az első magyar kommunista költő nevét elhagytuk, helyette a magyar gép- és villamosipart világszínvonalra segítő, a Ganz Ábrahám művek zseniális főmérnök – fiatallője és később vezérigazgatója Mechwart András nevét vettük fel. A turisztika országos átszervezése miatt, az iskolánknak is be kellett lépnie az Országjáró Diák Körbe. Ott, már, mint „ODK-s Mechwartosok” szerepeltünk. A természetbarát szakosztályunk vezetője Tóth Lajos tanár

úr volt, nagyszerű sportember, az Újpest Dózsa NB-I-es középtávfutója. A túraszakosztály tagjai, rendszeresen járták az országot.

A csapatból már első osztályos korában kintunt Major Zoli iskolatársam, mint lelkes tájifutó és turista. Évfolyamtársam volt a vasutas iskolában, elismerően néztem fel rá. Ő a vasúti közlekedés biztosító berendezésit tanulmányozta, én a mozdonyokat. Zoli (a turisztikában) menetelt előttem, mint egy gőzmozdony. Én is sportoltam, a lányok után szaladgáltam, minden sikerélmény nélkül, hiába. A dobogóról mindig lemaradtam. Maradtak az erdők, hívogattak, csalogattak, mint Odiüsszeust a szirének a nagy, magas, fehérbátú hegyek. Zolival, harmadikos korunkban kezdtünk el együtt túrázgatni, a Kék-túra útvonalát bejárni. Ócska, leselejtezett katonabakancsokban, hatalmas fémkeretes hátizsákok alatt görnyedezve, roptuk a kilométereket. Szaporítani kezdtük a napi 55-60 km-res túráinkat. Nem is nagyon akadtak újabb túratársaink csak korholóink. A túnaigazolólap barázdáiból kiugrott a tü. Volt alkalom, mikor egy nap alatt 72 km-t sikerült megtenni, másnap 42 km-rel megfejejni. Hamarosan, 1981. szeptember 5-én, megérkezett az országba az első komoly teljesítménytúra, a Kinizsi 100-as. Az elsőről lemaradtam. A következőnél már nekem is a startnál kellett lennem, ki kellett próbálnom magam. Az első próbálkozásom Dorognál (csak 40

km) ért véget „mene, mene tekel ufarszín – megméréttél, s könnyűnek találtattál”. Rossz lábbelit választottam. Vékonytalpú edzőcipőben indultam. A következőt már bakancsban futottam végig.

Bár az Országos Kék-túra is bizonyos kötöttségekkel jár, pl.: bélyegzés, túrafüzet szerint a Kék turistajelzés követése, hogy az adott szakaszt mikor és milyen irányból járom be, azt magam választhatom meg. A teljesítménytúránál szigorúan a kijelölt úton kell haladni és a megadott szintidőn belül kell beérkezni a célba. Teljesítménytúránál a napi túraprogramot mások találják ki helyettem. Ez kezdő turistáknál jó is lehet, de ahogy az ember gyarapodik ismeretben, előbb-utóbb önállósulnia kell! A nyolcvanas évek közepére eljött az ideje a régi zempléni kérdés megvitatásának. Lehetséges-e az Országos Kék-túra 1083 km hosszú útvonalának bejárása egy hónap alatt? Mivel akkoriban már az OSC hegymászó szakosztályának voltam egy lelkes (de nem túl jelentős) tagja, csak is a téli megméréstetés jöhetett számításba. A lázas készülődés közepette, levelet írtam az akkori Turista Magazin főszerkesztőjének, Hegedős Mihály elvtársnak. Jeleztem neki, hogy a Kék-túra teljes hosszának bejárására készülök. Télen, egy hónap alatt szeretném teljesíteni a teljes távot. Naplót fogok írni és, ha gondolni tetszik, szívesen megosztom élményeimet a TM olvasóival. Hegedős elvtárs válaszra sem méltatott.

Indulás 1984. december 22.

Major Zolival az iskolás éveink után is sokszor túráztam együtt. Tudott a tervemről, s mikor hívtam, azonnal igent mondott. A nagy túrát 1984. december vége felé akartam elindítani. Ő, a kevés maradék szabadságát nekem ígérte, lemondott a közelgő karácsony ünnepséről, örömmel csatlakozott hozzám. Így, együtt indulhattunk el 1984. december 22-én Budapest Déli-pályaudvaráról gyorsan tovarobogó vonattal, Magyarország nyugat szegletébe, Kőszegre. Ifjabb olvasók kedvéért megemlítem, hogy azokban az időkben, Magyarország határait nagyon szigorúan őrizték. A keleti határainkon az oroszok állítottak szögesdrót – műszaki zárat és fegyveres őrseget, a nyugati határainkon, mi magyarok. Északon és délen is szigorú határőrizet volt. Autóújtjainkon, vonatokon és buszokon, Budapestről a nyugati országárszbe

utazókat az éber határőreink („a komáromi meridiánon túl”) néha már Székesfehérvár után igazoltatták. Szombathelyig, Kőszegig, legalább kétszer átfésülték az egész vonatot. Mire dél körül megérkeztünk Kőszegre, mi is kétszer találkozhattunk a soha sem lankadó éberséggel. A városban, hogy mentsük a napot, gyorsan megkerestük az OKT kék sáv jelzését, mely reményeink szerint, egy hónapon át kalauzol majd a Zemplén-hegység felé Nagy-Milicig. Most azonban az ellenkező irányba, nyugati irányba, majd délre, Velem felé szedtük lábainkat, szaporán. Az első 12,5 km-t szép napsütésben, két és fél óra alatt tettük meg. Szent Vid kápolnától néhány méterre megtaláltuk az Országos Kék-túra kezdő pontját jelölő festett betonszobor jelvényét. Velemben kötelező bélyegzés, majd igyekeztünk vissza Kőszegre. További „nap-

Az Országos Kék-túra kezdő pontját jelölő festett betonszobornál Major Zoltán és Máji József

mentő akcióban” reménykedtünk. Ha mára csak a Kőszeg-Velem közötti 12,5 km jut, akkor valamikor be kell pótolni a hiányzó kilométereket. Úgy terveztük, hogy napi 45-50 km-t kell gyalogni hat napon át, a hetedik nap pihenőnap. A hetedik napon rendbe lehet hozni elszakadt, megrongálódott felszereléseinket, pihentetni lábainkat. Ha kevesebbet tudunk megtenni valamelyik napon, az a pihenőnap rovására történik. Rosszidős nap nincs, nem létezik csak puhány turista. Tehát, rohanás (buszozás) vissza Kőszegre. Már besötétedett, mikor megtaláltuk Kőszeg városa keleti határának közelében azt a kék jelzést, melytől délben Velem felé indultunk, de most koraeste már mi is keleti irányba, az ország belseje felé szedtük lábainkat. Lámpáink fénye mellett keresgéljük azt az utat, mely Tömördre vezet. Kelet felé már majdnem elhagytuk a várost, mikor az ösvényünket keresztezve, két fa között valami megcsillan az elemlámpám fényében. Csípőmagasságban vízszintesen, valami nagyon vékony fémhuzal volt kifeszítve. Jobb a békesség! Könnyen elszakíthattuk volna, de inkább a megkerülése mellett döntöttünk. Hátha valami határvédelmi jelző rakéta. Még el sem kezdtük kerülgetni, már rohant is felénk egy terepjáró autó. Határőrök ugráltak ki belőle. Gyors vezényszavak, igazoltatás. Nem értettük a helyzetet, hiszen a Kőszeg városát keleti irányba szerettük volna elhagyni, nem nyugatra. Sötétedés után, már ezt sem volt szabad! Kényszerpihenőre ítéltettünk. Nem raj-

tunk múltott, hogy aznap nem jutottunk el Tömördre. Könnyű 13,5 km-res útnak ígérkezett, simán megcsináltuk volna este hét-nyolc óráig. Így az első napi teljesítményünk jócskán elmaradt a tervezettől.

December 23.

Másnap reggel később indulhattunk tovább, mint szerettük volna. Jócskán világosban. A lecke fel volt adva. Be kell hozni az elvesztegetett időt! Szerencsére a jelzést jól tudtuk követni. Ahol „bújócskázott egy kicsit” ott segített a korábbi Kék-túra helyismeretem. Sajnos „meleg” volt. Nulla °C körüli időben, a földutak latyakossá váltak. Így is sikerült Sárvárra beérnünk. Napi táv: 51 km. Ez már jó. Ez már a mi tempónk, bár még tegnap összeszedett hiányt még nem sikerült pótolni. A két nap átlagában a napi harminc, mindennapi menetelést követel. Nem aggodom, Zolival be tudom hozni. A nagy kalandnak még csak az elején vagyunk.

December 24.

Sárváron, egy foci pályán táboroztunk. Egy felborított kapura fektetett bivakzsák alatt éjszakáztunk. Az alkalmi sátrunk jól bevált. A mai napra tervezett táv 36,6 km. Az idő jó, csak az utak sárosak. Káld előtt új jelzés van. Úgy tűnik, hogy az útvonalat itt megváltoztatták. A sáros út Káld és Hosszúpereszteg között erősen hátráltatott, de a „hatos” átlagebesség-

günket tartani tudtuk. Hosszúpereszteg hosszú falu. A falu vége felé az úttesten egy elgázolt, de még vergődő tyúkot találtunk. Megkerestük a gazdáját és visszaadtuk neki. A gazda csodálkozva vette át tyúlként a jószágát. Talán azért csodálkozott, mert MÁS ember magának főzte volna meg, mint ahogy nekünk is jó lett volna egy kis tyúkleves. Már sötétedett, de mi meneteltünk tovább a Szajki tavak és erdészház felé. Késő este volt, mikor megérkeztünk az erdészházhoz. Egy faház teraszán táboroztunk le. Szenteste volt, december 24-e. Talán, a jó Isten terelte elénk azt a tyúkot? De hát, vissza kellett adnunk a gazdájának! Ja, akkor mégsem a jó Isten küldte. És különben is, el se tudtuk volna készíteni. Így hát, maradt a megszokott levespor és a krumplipüré sült szalonnával. A megtett táv: 43,1 km.

December 25.

Reggel 7.30-kor indultunk tovább. Éjszaka hullni kezdett a hó. Esett és esett, el sem állt délig. Szép puha léptekkel baktattunk erdészeti utakon. Menetsebességünket nem lassította le a havazás. Ötvös vasútállomásig tizenöt kilométer várt ránk. Táblás erdőkben a sok helyütt kidőlt fák némi kellemetlenséget okoztak, de a „hatos” tartani tudtuk. Ötvös után a kék jelzéstől érdekesen változott. Kényyszerű, nagy kanyarokat lehet a térképre rajzolni. Dergecs puszta romokban hever. Bélyegző nincs. Sümeg: bélyegzés, kajálás és már 32 km. Koradélután, indulunk tovább. Hidegkút-pusztá előtt, újra rákezdett a havazás, most már érteljesebben. Besötétedett. Az út egy darabig nagyon jó volt, majd vékony, nehezen követhető csapáson, sűrűn kanyarogva tekerget az erdőben. Igazi tájékozdási feladat volt számunkra a havas, egyre sötétebb erdőben. De mit nekünk hajdani „Mechwartosoknak”? A feladatot megoldottuk, a nehézségeket leküzdöttük, néha-néha alaposan eltévedtünk. Hidegkúton jól esett volna, ha kérésünkre szállást adnak, de tél ide, sötét-fekete éjszaka oda, szállást nem adtak. Így, tovább botorkáltunk Zalaszántóra. Öreg este volt már, mire a faluba értünk. A karácsonyi utcák üresek voltak, a kocsmá sötétben hallgatott. Kénytelenek voltunk egy kicsit a leleményességünkre támaszkodni, ha nem akartunk valahol kint a hóban bivakolni. A helyi iskola kazánházában találtunk éjjeli menedéket. Be-

gyűjtöttuk a kazánt. Valószínűleg jól befűtöttünk az iskolában, de a kazánhelyiség hideg maradt. A megtett táv: 50-51 km.

December 26.

Reggelre kelve, sűrű, nagy hóesésre ébredtünk. Hamar beláttuk, hogy nem lesz könnyű napunk. Járatlan utakon, nagy falat lesz a hótaposás és az útkeresés. Zalaszántó után déli irányba tartva, két-három kilométer műút, betört kocsikerék-nyom segített, de minden jónak egyszer vége szakad. Rezi felé tartva, egy járatlan földútra kellett térnünk. Végeérhetetlennek tűnő, térdig érő hótaposás következett. Rezi-ben a helyi ÁFÉSZ fűtött, meleg kocsijában a kocsmáros, Láncz Ferenc olyan mogorván fogadott, mint a derék szántó-vető a nyári jégesőt. Bélyegzőt nem adott, pedig, hogy reménykedtünk egy újabb, szép, gyönyörű Kék-túra bélyegzőben! No, de semmi baj, lesz majd másik...! Bukdácsoltunk tovább, tompa búban. A Gyöngyösi csárdát hamar megtaláltuk, pedig betyáros utakon tekeregtünk! Pénzünk kevés, bár a helyi két hírhedt betyár több mint százhusz éve fekszik már a ház előtti közös sírban, félve a vendéglő csillagászati áraitól (kirablásunktól), a csárdában csak

A sűrű hóesésben

Kék-túra bélyegzőt mertünk kérní. A Gyöngyösi csárdát elhagyva, továbbnyomulásra az ideges EKG görbét választottuk. Előbb műton észak-nyugatra meredeken, majd havas fölúton élesen vissza, Dél felé vettük az irányt. Hévíz előtt alaposan eltévedt a hajdani két Mechwartos diák. A nagy hó ellenére, viszonylag jól haladtunk. Beérve Hévíz gyógytúrizmusáról nevezetes városkába, nagy, nyüzsgő téli jövés-menést találtunk, s láttunk gazdag palotákat. A téli díszbe öltöztetett gazdagság és pompa ellenére, valahogy, idegen volt minden. Menekültünk, meneteltünk is tovább, mint a mérgezett egerek. Hévizt Keszthellyel a térkép szerint, egy öt kilométer hosszú, könnyen járható, nyílegyenes sétaút köti össze. Sétaút, hiszen a két üdülővároskát, csakis egy „lájtos” sétaút kötheti össze. Meglehet, de a kék-turistát az OKT jelzés kissé megleckéztetni igyekezett, nem eredménytelenül. Hiányos jelzés mellett, jódarabon bozótharcot vívtunk. Többszöri eltévedés árán, végül is egy gyönyörű jegenyefasor vezetett be minket Keszthelyre. Diadalív alatt baktattunk, emelkedtünk ünnepi magasba. Keszthelyen most nem álltunk meg bámészkodni, azt már megtettük korábban. Elmúlt már dél és Tapolcáig még hátra volt közel huszonöt kilométer.

Keszthely és Vállus között megváltoztatták a Kék-túra útvonalát. Érzésünk szerint hosszabb lett. A behavazott erdő szépsége kárpótol. Öröm az örömben. Válluson jó emberekkel találkoztunk. Vállus után, ahol lehetett a betört műutakat használtuk Lesenceistvánd felé menet. Lesenceistvánd és Tapolca között a Kék-túra útvonala 7,8 km hosszon, gyönyörű autóúton – aszfalton vezet. Most gyönyörű volt (nyáron ó borzalom), hiszen a késő éjszakában „napmentés céljából, gyorsítóávként” hasznosíthatuk. Szállításunk Tapolcán egy barátunknál adódott. A megtett táv: 45 km.

December 27.

A remek tapolcai szállításunk utáni napon hosszú, nehéz utunk volt Szentbékálláig. Az egyre öregedő hóban, egyre nehezebben haladtunk. Erőlködésünk és az egymást sűrűn váltó hótaposás ellenére, menetsebességünk 3-4 kilométer/óra alá csökkent. Ilyen körülmények közepette, ugrik a tervezett heti egy „pihenőnap”! Tapolca és Szent György-hegy között,

különbözőbb problémánk nem volt. A nagyüzemi szőlőket és az egyre kisebbedő szőlőskerteket elhagyva, beértünk a híres Szent György-hegyi bazaltorgonák alá. Csodálatos, pazar mesevilágban, gyermekországban találtuk magunkat. Sokszor van az, hogy megkérdezzük, megkérdik mások is, hogy mi értelme van a téli túrázásnak? Most röviden csak annyit tudok mondani: hólepte erdőben, látogassanak el a bazaltorgonákhoz, behavazott ódon lépcsőkön, hatalmas orgonasípok kíséretében, lépegessenek fel a tetőn lévő turistaházig. A gyönyörű látvány, mindent megér.

Szokásunkhoz híven, egy kicsit ismét eltévedtünk ugyan, de hamar megtaláltuk a turistaházat. A feketeleves a hegy másik oldalán várt ránk. A szőlőskertek kerítés-pókhálójában úgy keresgéltek a kivezető ösvényt, mint Algernon a kisegér (Virágot Algernonnak: Daniel Keyes) a labirintusból. A kék jelzést festő turisták, mint ha nem is maguknak festenek a jelzéseket, vagy hát, nem is tudom, hogy ki kinek festi a jeleket! Na, ha majd én festek! Én majd jobban csinálom! Csak kerüljünk le innen végre valahára! Szent György-hegy oldalában, óramutató járásával egyezően, kétszázhetven fokot tekeregtünk nyugatra, majd néhány tíz méterrel lejjebb, majdnem

Mászás a Szt. György hegyre

Szt. György hegy

száznyolcvanot vissza keletnek és már lent is voltunk a Lengyel kápolnánál. Szigligetre hamar beértünk. Hiába, a műút, az csak műút! De még így is lassúak voltunk. Szigliget szintén meseország, szintén elvarázsolt. És csodaszép volt Badacsony is. A balatoni látkép meghatározó jelensége. Ahányszor csak erre járok, irigylem az állandó jelleggel itt lakó népeket, akik e varázslatos tájnak szerves részei, akik e varázslatban folyton benne élnek. (A Balatont és közvetlen környékét, csak holt szezonban tudom elviselni.)

A sok-sok lépcsőn, a Bujdosók megszámlálhatatlan sok lépcsőjén kapaszkodtunk fel a Rodostó turistaházhoz. Ottlétünkör, a turisták által épített turistaház már megszűnt létezni a turisták számára. Most (1984. december 27-én) a munkásország tulajdona. OKT bélyegzőt se találtunk a háznál. A nehezedő, mély hó miatt, Gulácsra fel, majd Káptalantóti felé, nagyon nehezen tudtunk haladni. Reméltem, hogy gyorsabbak lehetünk, de a tíz kilométeres távot csak három óra alatt tudtuk megtenni. Káptalantótiiban ránk sötétedett már, ezért Szentbékállára felé műúton mentünk tovább. Csobánc vára most hiába várta látogatásunkat. A megtett táv: 38 km. Első alkalom a túránkon, hogy számunkra ismeretlenek szállást adjanak nekünk éjszakára. Szállásunk a Szentbékállai községi könyvtárban vagon.

December 28.

Reggel, ismét később indultunk el a tervezettnél. Szállásunktól Balatonhenyéig 5.5km várt miránk. A szántók és a nagy szőlőparcellák sűrűjében ismét jól eltévedtünk. Ezt a csekély távot két és fél óra alatt

rettük meg. Már látszott, hogy városlódi (turistaház) szállásnak lótték. Balatonhenyeről jól jelzett úton, különösebb probléma nélkül jutottunk el a Szentjakabfai őrházig – vadászházig, onnan Nagyvácszonyba. Az időnk megengedte, hogy még világosan elindulhassunk Kab-hegyre, ahova télen és sötétben nem ajánlott elindulni. Számomra meglepő volt, hogy sötétben, nagy hóban, 380 méter szintemelkedést leküzdve, kilenc kilométert kettő-kettő és fél óra alatt sikerült megtennünk. Helyenként, nagy vizes tócsákon kellett átgázolnunk. Az út adta magát, tájékozódási problémánk nem volt. Teljes sötétben botorkáltunk le Úrkútra. Illendőség kedvéért itt is eltévedtünk egy kicsit, de hamar korrigáltuk a tévedést. Cipőink, zoknijaink teljesen átáztak. Késő, sötét este volt, Úrkúttól nem folytattuk tovább az utunkat. A helyi bányász otthonban szállást kaptunk. Fürödni, mosni és főzni is tudtunk. A bal lábam megfájdult, a sarkam bedagadt. Zoli barátomnak hamarosan lejár a szabadsága. Megtett táv: 33,5 km.

December 29.

A szállásunk jól sikerült, de mégis szomorúan indult a mai nap. Zoli bejelentette, hogy Zirc után hazautazik. Ezt tudtuk. Tudtuk, hogy december végéig fog csak velem jönni. No, de ne búsuljunk, mert van még egy közös túranapunk! Úrkútról jól rajtoltunk. Indulás: 6.45-kor volt. Úrkút után tájékozódásilag nehéz terep következett. Az előző Kék-túram során, jól kiismertem a rafinériáit, most nem tudott átverni. Városlód után, a vasút nagy kanyarja is nagy eltévedéseket őrizgetett számunkra, de ismertem már a kijáratot, a jelzetlen terep nem tudott meglepni. Németbányára jó turistaúton, tekervényesen, Bakonybélbe előbb a hegyen áttörve, majd jó földúton érkezünk meg. Bakonybélből erdészeti úton indultunk Kőrös-hegyen át Szépalma-pusztára. A pusztától induló műutat nem találtuk meg. A hatalmas bozótosban, csodával határos módon a kék jelzést tartani tudtuk. Késő este volt már, amikor beértünk Borzavárba. Itt volt a Zoli barátomnak a végállomás, idáig jött velem. Buszra szállt, beutazott Zircra, onnan hazavonatozik. Megtett táv: 40 km. Túrátársam jobb lába bedagadt, az én balosom jól bírta. Németbányán egy „friss” kenyérbe, beletörött a fogam.

December 30.

Major Zoli barátom hazautazott, a sok hótaposásra egyedül maradtam. Innentől kezdve, kicsit izgalmas lesz a túra. Borzavárról nagyon korán indultam tovább. Zirchről még kora reggeli órákban sikerült elstartolnom. Nagysztergár-ig, ill. Veim-pusztáig nagyon jól haladtam. Féltem az erdei keveréstől, ezért a dombokon keresztül „toronyiránt” baktattam Bakonyánának. Az út nem lett rövidebb. A sokadik domb után elbizonytalanodtam, ezért visszatértem a kék jelzésre. A jel csak a falu széléig megy, a bélyegző viszont a túloldalán van. De jó! Jásdig a jelzés az út patak folyásával halad, eltévedni itt művészet. Szép templom található Jásd előtt (Szent-kút). Csősz pusztára nagy hegyeket kell megmászni, de a jelzés és az út jó, jól lehetett haladni. Csősz pusztától a kék-túra útvonala megváltozott, hosszabb lett. Szébb helyeken halad, de azért nem jutottam el Bodajkig. Kisgyón vadászház környékén új Kék-túra bélyegző van.

Szilveszterezni a régi bányászházakat a környékbeli turista egyesületek bérelték ki. Két székesfehérvári túrávezető segített az elveszett idő behozásában és a

Patakcsendélet a Bakonyban

tájékozódásban. Talán, érdemes volt a többlet utat megtenni velük, mert jó túratársakkal találkozhattam.

Isztimérig az út nagyon hosszúnak tűnt. A jelzés végig nagyon jó és megbízható. Sötétedés után, már nem merem bevállalni a további utat Bodajkig. Szállást nem adtak a faluban (itt sem), így a helyi buszmegállót béreltem ki éjszakára.

A megtett táv: kb. 40 km. A hőmérséklet kb. -2°C, +2°C. Fúj a szél és egész nap esett a hó. A bokám továbbra is be van dagadva, a talpam is megfájdult.

1984. év utolsó napja

Sajnos az isztiméri többlet út felborította a számításaimat. Idén, aligha lesz meg a vágott 400 km. A lábam is erősen pihenésre vágyik.

Isztimérről Bodajkig egy rezervátumon keresztül vezet az út. Mivel, nem volt már értelme a nagy rohanásnak, kicsit ráértem a fotózásra. Ha szerencsém lesz – az objektívem vagy jó, vagy nem – sok muflont sikerült megörökítenem. Az erdő csodaszép. Örülök annak, hogy ezt a részt, nem sötétben kellett megtennem. Balinka után is a rezervátumban tekereg az ösvény, de most nem az állatok, hanem a gyönyörűen kanyargó Gaja-szurdok bűvölt el.

Bodajkon fejeztem be idén a túrát. A Kék-túra füzet szerint megtett táv: 369,1 km. Harmincegy kilométerrel lemaradtam a vágott 400-ról. A lábaim nagyon kikészültek. A bal bokám Achilles íne nagyon fáj, kissé be is dagadt. Ideje van a pihenésnek, ideje van egy napot lazítani! Utazás haza Budapestre.

1985. január elseje

Az új esztendő első napjának feladata: pihenés és a felszerelés gondosabb összeállítása. Szólok téli túrán, kulcsfontosságú a lehető legkönnyebb hátizsák összeállítása. Sajnos nem sikerült jelentős mértékben csökkentenem hátizsákom tartalmát és súlyát, mert a nagy óra való tekintettel, még a futósi felszerelésemet is magamhoz kellett vennem. Plusz cipő, plusz síléc. Kétszeres vakszolással készítettem elő a sílécet. Húséges bőrbakancsomra is vax-ot kentem, mert a szarvasfaggyúm már elfogyott. Talán a vax segít majd. A hátizsákomból most kimarad a bizonytalanul működő 150-es teleobjektívem. A csajka helyett egy fél literes pléh bögrét tettem be. Egy embernek elégséges

az egy fél literes bögre. Sátor helyett, továbbra is a két marokban elférő bivakzsákomat használom majd. A közeljövőben vigyázni kell a kiadásokra, mert (egyelőre) már csak 700 forintom van január végéig!

Január 2.

A Déli pályaudvarról csak egy óra késéssel indították el azt a vonatot, amelyik elérte volna a bodajki csatlakozást. Így, aligha fogok tudni ma 20 km-nél többet a Kék-túrából teljesíteni – gondoltam.

Csóka-kő után, kipróbáltam a (sífutó) léceket. Túrabakancsról sífutó cipőre való átszereléssel sok időt elvesztegettem. Sohase voltam sífutó bajnok. Hamar kiderült, hogy a sífutás nem az én műfajom, főleg nem hátzísákos. A sífutó lécekkel kb. öt kilométernyi szakaszon kínoztam magam, mikor is feladtam a harcot és visszavágtam túrabakancsra. Meglehető módon, gyalogosan szinte repültem. A sífutás a legmegerőltetőbb sportok egyike. Hátzísákos sítúrázásra nem tartom alkalmasnak.

A vértesi kék jelzésű turista utakra az a jellemző, hogy nagyon oda kell figyelni rájuk! Az nem számít, hogy nincs taposott út, de az, hogy a jelzett út össze-vissza kóvályog, az enyhén szólva, zavaró már egy kicsit. Mentségére legyen mondván, elég jól van festve, de ezen a jelzésen sötétben nagy bravúr közlekedni. Kápolna-pusztán bélyegző nincs. Mindszent-pusztá elött, két közeli rezervátum fogja közre a turista utat. Szép dombok közötti utak vezetnek Kőhányás-pusztára. Este hatra értem oda, ahol egy régi kápolna áll. A nagy sötét éjszakában nekifogtam a Kék-túra bélyegzőt megkeresni. Valahonnan előkerült egy időse ember (valószínűleg Fekete bácsi), aki fejét ingatva azt mondta nekem, hogy bolond vagyok. Ezt dicséretnek vettem, jól esett hallanom. Miközben lebélyegezte a füzetemet, folyton ismételte, hogy bolond vagyok. Szerintem a világ legtermészetesebb dolga, havas téli éjszakában egyedül kirándulgatni és világvégi helyeken Kék-túra bélyegzőt keresgél. Bólogattam neki, hogy igazat mond. Bolond voltam-e valójában, vagy félsz volt bennem, vagy tán egy kis gőg? Nem tudom már, de szállás lehetőség felől nem kérdeztem őt. Mentem tovább. Hamar találtam egy pajtát, ott ütöttem tanyát.

Megtett táv: kb. 28 km. Lehűlt az idő, kb. -5°C – -10°C .

Fénykorában a Kevély-nyergi turistaház a Pilisben. Amely „1992. szeptember 29-én – 1 nappal azelőtt, hogy az épületet a Pilisi Parkerdőgazdaságtól a Budapesti Természetbarát Szövetség átvette volna – a ház tisztázatlan körülmények között porig égett.”

Január 3.

A pajtában hideg volt. Reggel elaludtam, csak 8-kor tudtam továbbindulni. Nehezen mozogtak tagjaim. Az idő nagyon lehűlt kb. -15°C . A szeszélyes turistaút vezetés tovább nehezítette az utamat. Várgesztesen sem a várban, sem a helyi művelődési házban (kocsmában) nem kaptam Kék-túra bélyegzőt. Mátyás-forrás előtt újra eltévedtem, de hamar irányba kerültem. Nehézkesen haladtam. Helyi tapasztalás: a favágók a fákat az utakra döntik csak azért, hogy turistákat bosszantsák. Szárliget előtt a Mária-szakadék, kicsiben úgy néz ki, mint a Rám-szakadék.

Szárliget után Kissomlyóig jobb elfelejteni a te-repet! Először Major Zolival jártam ezen a vidéken, egy zimankós áprilisi napon. Majdnem megfagyunk, de emlékezetes, gyönyörű túrát tettünk. Akkor, Koldusszállás vadászházánál egy tündér leánnyal ta-

Az út végig taposva volt. Könnyen lehetett haladni.

lálkoztunk. Megcsodáltam szépségét, Zoli szinte észre se vette. Reméltem, hogy a lány most is előkerül valahonnén, úgy hogy közeledvén a házakhoz, igen dobogott a szívem, szaporáztam a lépteimet. Kár volt. A sötétben alaposan eltévedtem. A lámpásom cserbenhagyott, a tájolómat nem tudtam leolvasni, Tarjánban kötöttem ki. Egy, illetve két haszna mégis volt a többlet útnak: ismerősöknél aludhattam és a futósi-koloncomtól is megszabadulhattam.

Úgy érzem, lassan haladok. Naponta többet kellene gyalogolnom ahhoz, hogy biztosan felérjek Nagy-Milicre egy hónap alatt.

A megtett táv: kb. 40 km.

Január 4.

Azzal keltem, azzal indultam ma reggel, hogy ma Dorogig mindenképpen el kell jutnom, hogy az esélyeim ne szálljanak el.

Korán keltem. Jó szállásról, korán lehet indulni. Ki is használtam a lehetőséget. Gyorsan eljutottam Koldusszállásra. Ha az a leányzó itt lakik, még biztosan alszik. Hát, álmoldjon szépeket! Bélyegeztem és még sötétben futottam is tovább. A vadászháztól soká-

ig kellett havat taposni, lassan haladtam. Vértestolna felé többször jártam már, a csalafinta útvonalvezetést jól ismertem, nem tudott becsapni. Bányahegynél nagy dzsumbúly, és nagy erdőirtás fogadott. Pusztamarót és Péli-földkereszt között az út sehogyan se akart elfogni. A kék jelzés össze-vissza kóvályog egy egyenes utat folyton keresztezve. A jelzésről nem mertem letérni. Mogyorósbányára érkező, kénytelen voltam már enni valamit. Reggel óta nem ettem semmit, már alig éltem. Hótaposással már kb. 38 km. volt mögöttem. Viszonylag jó tempóban értem el a Gete-tetőt, de már sötétben. Sötét van már, de a napnak nincs még vége. Irány Dorog! Este hat előtt leértem Dorogra. „Régi mozdonyvezetőként” abban reménykedtem, hogy bekéredzkezhetek a MÁV dorogi munkásszállójára. A hivatalos szervek, – portások, sehogyan se akartak szállást adni nekem, csak az ott lakó Lipták János féklakatos közbenjárására könnyörültek meg rajtam.

Megtett táv: kb. 46-50 km. A szint: kb. 1300 m, a hőmérséklet: kb. -8°C, – -12°C.

Január 5.

Kemény nap volt. A cél Budapest, Húvösvölgy úttörővasút állomás. Túllöttem a célon, 8,5 km-rel! Jó szállás után, jó tempó! Indulás Dorogról 6 órakor. Múúton hamar Kesztlőre értem. Kerülő ugyan, de nem kellett havat taposni. Kesztlő után a jelzést a múútról felvitték a falu fölé, a szőlők közé. Kis kavarás, eltévedés, de még így is 8.30-kor Klastrompuszta turistaháznál voltam. A turistaháznál nem akarták a kék-túra bélyegzőt ideadni. Én ugyan boldogan meglennék bélyegzés nélkül is, de a Kék-túra Bizottság ellenőrei nagyon szigorú turista emberek. „Bemondásra” nem hisznek a bolond vándoroknak. No, de minden jó, ha a vége jó, egy plecsnival mégis csak gazdagabb lett az igazoló füzetem. „Győzelmi mámorban”, jól jelzett úton száguldottam tovább a piliscsévi borpincék felé. Derék emberek, zömében tótok, lakják a falut. Mikor nyáron errefelé kirándultam, finom borral kínáltak. Most tél van, az emberek a szobák meleg zugaiban a szebb jövőről és a jövő év jobb borterméséről álmodoznak.

Zsíros-hegy előtt, a védett területről kijövet, könnyen el lehet tévedni. Nekem is sikerült. A Zsí-

ros-hegyi turistaházban nem volt szabad elfogyasztanom az „otthonról hozott” uzsonnámat. Így a ház előtt falatoztam. Csak tudnám, mi végre vannak a turisták által épített turistaházak! Budapest határában, Budaligetnél már családi házas övezetben kellett a Kék jelzést keresgélni. Szerencsére volt még néhány centiméteres friss hó, az aszfalt nem törte a lábam. Az 5-10 cm vastag puha hóban kilazulnak a bokaízületek. Könnyedén, puhán, kényelmesen lehet haladni. Betonra érve, borzasztó élmény a váltás. A Hármashatár-hegyi turistaháznál: „bélyegző a büfében”. Ott se volt.

A megtett táv: 50 km.

Az út végig taposva volt. Könnyen lehetett haladni. Kezd visszajönni a kezdeti lendület, a kezdeti sebesség.

Holnap vasárnap. Holnap pihenőnap lesz. Bár a turisták a pihenőnapokon túrázni mennek, ez alkalommal én nem leszek turista!

Az úttörő-, ma gyermekvasút

Január 6.

Pihenés és felszerelésekcarbantartás.

Mályi József, MKE

Folytatás a következő számban.

Szja 1 %

Közeleg az adóelszámolás ideje. Kérünk benneteket, hogy – az elmúlt évhez hasonlóan – személyi jövedelemadótok 1%-ával egyesületünket támogassátok! Jelentősebb összeghez úgy juthatunk, ha nemcsak magunk, hanem ismerőseink, munkatársaink adóforintjait is sikerül megszereznünk. *Adószámok:*

Magyarországi Kárpát Egyesület (MKE): 18036345-1-41, Kárpát Egyesület, Eger (KEE): 18584202-1-10, Pestkőrnyéki Kárpát Egyesület (PKE): 18690651-1-13, Kárpát Egyesület Miskolc (KEM): 18442544-1-05.

140 év

A Kárpáti Lapokat figyelemmel kísérő olvasó bizonyára észrevette, a címloldalon lévő MKE logóval valami nincs rendben. Valóban, ezért rövid magyarázatra szorul. Remélem mindannyian tudjuk, hogy a *Magyarországi Kárpát Egyesület megalakulásának időpontja 1873. augusztus 10-e*. Ezen évszám látszik az embléma bal alsó szalagján. A jobb oldalin pedig az újjaalakulás 1992-es esztendejére emlékezünk. Immáron 2013-at írunk, tehát éppen *140 esztendeje annak, hogy megalakultunk*. Bár nem 50-el osztható hangzatos kerek szám ez, mi Kárpátosok mégis örülünk és emlékezünk elődeinkre, az általuk létrehozott értékekre. Ennek megnyilvánulása a 2013-as évszám feltüntetése a logóinkban. A jubileumi évben a Kárpáti Lapok ezen emblémával fognak megjelenni. Ezúton hívom fel szíves figyelmüket a *jubileumi év fő rendezvényére, amelyet 2013. augusztus 6-11. között* a megalakulásunk helyszínén a Magas-Tátrában fogunk megtartani. Az eseményről külön ismertető és programfüzet készül. Az egyesületi honlapon már is lehet naprakészen tájékozódni. Mindenkit szeretettel várunk!

Börzsöny csillogó fái, levelei

Mi lehet jó a hosszú hétvégét ledolgozni szükséges szombatot tartalmazó rövid, egy napos hétvégében? Hogy azon az egy napon biztosan el tudunk menni többedmagunkkal kirándulni, mivel általában ezt a napot az emberek már nem használják fel arra, hogy hazamenjenek, vagy hosszabb időtartamú tevékenységet szervezzenek.

Hatan indultunk el fél hét tájban vasárnap reggel autóval Kismarosra: Hoffmann Csilla, Kiss Emese, Kotáncai Zsófi, Lakatos Kata, Kéri Attila és Miklós Gábor. Kismaroson hagytuk a kocsikat a Királyréti Kisvasút állomása melletti parkolóban, és vonattal mentünk tovább Szobra, hogy onnan busszal elérjük igazi kiindulási állomásunkat, Márianosztrát. A kis településen a központból indul ki a piros kereszt és a zöld csík jelzés, együtt tartanak észak-keletnek, majd egy pár száz méter után szétválnak. Mi a piros keresztet választottuk és egyenesen északnak tartottunk a Csitár-patak mentén.

Az időjárás nem volt oly kegyes hozzánk, mint ahogyan reméltük, mivel végig szemerkélt, majd fent, a Börzsöny magasabb régióiban már sűrű köd ült meg a magaslatokat. Ennek ellenére jó hangulatban és megfelelő tempóban haladtunk. Ez egyrészt vidám kis csapatunknak köszönhető, de az is segített minket, hogy az őszi színekbe öltözött erdőben a fán lévő levelek még felfogták az égi áldást.

Az útvonal a Szob – Márianosztra kisvasút hajdani (és reméljük, egyszer majd leendő) nyomvonalán vagy az mellett haladt. Többször bukkantunk talpfákra, régi zúzott kővekre, amelyek egyértelmű jelei a vasút múltjának. Jó másfél óras gyaloglást követően érkezünk meg Nagyirtásra, ahol a Kemencéről érkező kisvasút végállomása található. Itt rövid időre megpihentünk. Meg kell említenem, és megköszönöm mindazoknak a munkáját, akik szépen rendben tartják ezeket a túraútvonalakat, megállókat, pihenőhelyeket.

Nagyirtást követően a sárga keresztben, majd a sárga négyszögön folytattuk utunkat Kisirtást is érintve. Ez a turistacsomópont kettő tényező miatt is fontos. Az egyik, hogy sok útvonal találkozik és ágazik itt el, szerencsére nagyon jól, szépen jelzett mindegyik lehetőség, több irányjelző is segíti a tájékozódást. A másik ok, amiért érdemes felkeresni, hogy a helyszűke, illetve a magasság leküzdése miatt itt a kisvasút egy speciális „szerpentin” halad, amely azt jelenti, hogy a vonat irányváltással, de mozdonycsere nélkül, tolatással teszi meg a középső szakaszt.

A következő nagyobb turista csomópont a Vas-edény Kulcsosház, ahonnan már csak bő egy óra volt a Nagy-Hideg hegyi kirándulóközpont. Addig azonban még le kellett gyűrünk egy 300 méteres szintkülönbséget. Kb. 800 méteren – szép tiszta időben – el lehetne látni a Duna-kanyarig, a Vác melletti Naszály hegyig, sőt talán a Visegrádi vár is ott tornyosulna előttünk. Ezeket a felhőtől nem láthattuk, de tudtuk, hogy ott vannak, és megfogadtuk, jövőnk még olyankor, amikor megcsodálhatjuk hazánk e szépségeit. A kék négyszögön vezető út utolsó félórájában aztán egy sajátos természeti tüneménnyel ajándékozott meg minket a Börzsöny. Valószínűleg nem véletlenül hív-

ják Nagy-Hideg-hegynek ezt a régiót a hegységen belül. Az éjszakai fagy ugyanis a fákra jégvirágokat, jégkristályokat hozott létre az éjszakai nedvességből. Bármerre néztünk mindenfelé kristálylevelek kacsintottak vissza ránk. Lábunk alatt megfagyott avar recsegett, ropogott. Így egy elvarázsolt tükörteremben érezhettük magunkat, amely zöldes-sárgás-barna színekben csillogott.

Fél egy környékén értünk be a Nagy-Hideg hegyi turistaszállóba. Forralt bort, meleg levest kértünk a büfében, és természetesen mindannyian kiraktuk az asztal közepére a magunkkal hozott otthoni finomságokat.

Egy óra múlva indultunk tovább az országos kék turistaösvényen. A Börzsöny legmagasabb régióiban gyalogoltunk ekkor már, sajnos sűrű felhőben. Viszont a kristályerdő szépségei továbbra is körbevettek minket, így nem bánkódtunk a köd miatt. Elhaladtunk híres természeti értékeket jelentő Szabó-kövek mellett, majd célba vettük a 938 méter magas Csóványost. Mikor a piros kereszthez értünk, döntöttünk: nem érdemes felmenni ilyen ködben a csúcra, mivel jó lenne elérni a háromnegyed ötös vonatot Kismaros felé. Ezért átvágtunk a jelzés mentén, majd újra felbukkant egy gyönyörű tölgyesben a kék jel. Ezen folytattuk utunkat egészen a Fultán-keresztig, ahol elbúcsúztunk az országos fő turistaúttól, és jobbra rákanyarodtunk a kék négyzögre. Ez egy erdészeti út, amelyen kényelmesen, folyamatosan ereszkedve hagytuk el a Börzsöny legmagasabb régióját. Többször kereszteltük egy jó minőségű műutat. Hamarosan a Királyréti Oktatóközpont vadászházához értünk, amely mellett az utolsó komolyabb kaptató várt ránk. Ahhoz, hogy megtaláljuk a helyes utat, a vadászházat alig elhagyva

élesen jobbra kellett betérnünk az erdőbe, majd egy meredek emelkedőn szerpentinezve negyed óra alatt felértünk a gerincre.

Mivel a Börzsönyben mind a mai napig komoly fakitermelés folyik, ezért sok olyan erdei úttal is találkoztunk, amelyek turisták szempontjából kiválóak lehetnének, ám nem jelzettek. Ezért ha nem figyelünk, könnyen ilyen erdészeti úton találjuk magunkat. A nap végén mi is így jártunk. Már csak 1 óra gyaloglás volt hátra, amikor az említett utolsó kaptató végén eggyel korábban kanyarodtunk balra, mint kellett volna. Végül azonban visszataláltunk a jelzett ösvényre, amelyet elsősorban is a megfelelő térképnek köszönhetünk. Való igaz, amit a térkép is ír, nélküle csak az induljon el, aki már régről ismeri a hegységet.

Végül alkonyatkor megérkeztünk Királyrétre. Megtaláltuk a Királyréti Kisvasút állomását, és az indulás előtt öt perccel elértük a vonatot. Bár buszok is járnak fel Királyrétre, de meg kell mondani, hogy sokkal hangulatosabb egy turista számára az erdei kisvasút, mint a buszt. Arról nem is beszélve, hogy autóinkat is a kismarosi végállomáson hagytuk, továbbá egy finom vacsorát is terveztünk a kismarosi Patak Kisvendéglőben, amely szintén a végállomás közvetlen szomszédságában húzódik.

Kis csapatunknak igen jól esett a gőzölgő leves, a finom harcsapaprikás – ki mit rendelt. Úgy zárhatuk ezt a napot, hogy páratlan természeti kincsekkel gazdagon megterített „börzsönyi asztalt” követően a „hagyományos” asztali örököknek is hódoltunk. Egy kellemes túranaphoz ennél nem is kell több.

Miklós Gábor
lektorálta: Lakatos Katalin

Stauróczy Tamás és Gróf Széchenyi Zsigmond

Régóta gondolkodom azon, hogy a Kárpáti Lapokban be kellene mutatnunk egy-egy tagtársunkat, mert rengeteg érdekes, értékes ember vesz minket körül, akikről alig tudunk valamit. A felszínt súrolva nem is sejtjük, mi lappang a mélyben. A sort Stauróczy Tamással kezdeném. Egy emberről fogok írni, mégis több hírességről is szó lesz.

Bánhidi Attila (íme, az első híresség) által 1992-ben újjáalakított Magyarországi Kárpát Egyesület, évente egyszer egy nagyszabású 7-10 napos rendezvénysorozatot szervez valahol a Kárpátokban. Az újjáalakulástól 1999-ig a Magas-Tátrában. 2000-ben Orsován, 2001-ben Kőrösmezőn, 2002-ben a Nagy-Pietrosz északi lábánál fekvő Borsán táboroztunk. Attila a radnai táborban is, mint addig mindig, elkészítette a szobabeosztást is. Engem két számomra ismeretlen turistával kvártélyozott be. A szobatársaim, az új túratársaim Juhász Gábor és Stauróczy Tamás lettek. Az MKE akkori „kemény mag”-jának nekem kellett túrákat vezetnem. Minden nap reggel hét órára hirdettem indulást. Gábor és Tamás lázongva méltatlankodott a „későre” tervezett indulás miatt. Addig azt hittem magamról, hogy az MKE-ben én vagyok a kemény legény. Ők ketten, akár hajnali öt órakor indultak volna. Szájtátva álltam, ők türelmetlenül toporogtak. Így ismerkedtem meg Gáborral és Tamással. Az évek teltek, az évek múltak. Meghatározó színfoltjai lettek az egyesületünknek.

„Hát lássuk csak, ki vagy te barátom!”

(Bródy János)

Amikor megbeszéltem az interjút Tamással, a randevút a Nyugati térre tettük. Tamás titokzatosan valami meglepetésről lelkendezett. Elsétáltunk a néhány lépésnyire lévő Jókai utcába. Ott a jobb oldali házak bejáratait, homlokzatait kémleltük. Vajon melyik házban lakhatott Gróf Széchenyi Zsigmond? Van-e valahol egy kicsike emléktábla? Hálás, vagy hálátlan-e az utókor? Az utca felől a házak bejáratain sehol se volt emléktábla. Egy felújított háznál gyanút fogtunk. Benéztünk a Jókai utca 36-os ház gyönyörű kovácsoltvas kapuján, a kapualjban hatalmas márványtábla hirdette, hogy

EBBEN A HÁZBAN ÉLT
ÉS ALKOTOTT
1959 ÉS 1964 KÖZÖTT
A HÍRES VADÁSZ ÉS JELES ÍRÓ
GRÓF SZÉCHENYI ZSIGMOND
(1898-1967)

Az egyik lakó büszkén mesélte, hogy az internetre ő tette fel a gróf emléktábla fotóját (Emléktáblák Budapest VI. kerületében). A rövid sétánk után, felmentünk Tamáshoz, a Váci úti lakásába.

Beléptem a lakásba, és mint egy vizslakutya, körbeszimatoltam. Vannak-e olyan tárgyak, melyek, mint ismerősök visszaköszönek? A bejárati ajtóban, télidőben mindig útrakészen strázsál Tamás túrásilége. A házigazda büszkén terelget. Az első szoba, néhai édesapja szobája. A könyves polcon minden úgy, ahogy az öreg hagyta, katonás rendben. Az első ismerős könyv, mely az én polcomról sem hiányzik: Kallós Zoltán Balladák könyve. Nagy, vasos könyv, ha megvan, nem lehet nem észrevenni.

A könyvek előtt az első sorban, glédában állnak a még mindig működőképes régi fényképezőgépek. Mind magyar gyártmány, amit sorozatban gyártottak. FOTOBOX, Pajtás, Útitárs, Optifort, Mometta és társaik. Igazi ereklyék. Részben anyai nagybácsi gyűjteménye. „Csak a Duflex hiányzik, de volt már kezemben” – Tamásból ömlik a szó. Böven van miről mesélnie. Hagyd abba ember – gondolom magamban – ez még csak az első polc, ha így folytatjuk, túlcserdulunk száz Kárpáti Lapok terjedelmén!

A következő a belső szoba, Tamás szobája. Nagy ágy, fejénél a túrakerékpárja. Az ágy szélénél címeres magyar zászló csendes szunyókál. Nagy túrákon a Kárpátokban és már sok helyen a világban, magas csúcson lobogott. A falon Lázár deáktól, Magyar-

ország legrégebb nyomtatott térképe, 1528-as reprint kiadásban. A gardrób ajtón, az MKE Túrakerékpáros Osztálya molinója lóg. Nem véletlenül, ő a vezetője, hiszen a szerpentinek megszállottja. Tekergett 2008-ban a Dolomitokban (a Stelvion), 2011-ben a Déli-Kárpátokon keresztül vagy öt hágón át.

Tamás a szobáját, mint egy mini turista múzeumot mutatja be nekem. Először itt is a turisták „kötelező olvasmányait” keresem. Elsőként Kenneth Robert Északnyugati átjárója üti meg szememet, mint gyermekkorom varázslatos olvasmánya. Persze, ott lapang a könyvespolcon rendben a Világjárók sorozatban Edmund Hillary – Kockázat nélkül nincs győzelem, Tadeusz Piotrowski – Viharban, fagyban, Reinhold Messner – A cél: a Mount Everest, Széchenyi Zsigmond – Alaszka vadásztam és az abszolút kötelező turista-hegymászó olvasmány, a Benedek István – Csavargás az Alpokban könyve. Rendezett sorokban, tekintélyt parancsolóan sorakoznak a Magyar Földrajzi Társaság Könyvtára könyvei. Utazók és vadászok könyvei. A legregebbi könyve, amit Tamás büszkén mutogat, Gróf Széchenyi Béla Keleti utazása 1882-ből, első kiadás! Teleki Samu Afrikában Erdélyi Lajostól, Kittenberger Kálmán vadászkönyvei, Joy Adamson könyvek (Oroszlánhűség, Elza és kölykei), Almásy László könyvek sora. Tamás lelkesen beszél, én hallgatom. Kis múzeumának kb. 100 kötete van, mely 1945 előtti időkből datálódik. Egy idő után arra kértem, beszéljen magáról. Hogyan talált rá a Magyarországi Kárpát Egyesületre? Beszéljen az azóta eltelt turista életéről és jussunk el Gróf Széchenyi Zsigmondhoz.

Szülei által korán megfertőződött a természet- és az állatszeretettel. „Kis cserkész” 1978-tól ’86-ig. Rajvezető 1992 és ’97 között. A Magyarok Világszövetségének Ifjúsági Titkára, amikor az erdélyi vadkempingezései után, 2001-ben Kárpátalját is be akarja járni barátaival. Kinti kapcsolattartója ajánlja neki a Magyarországi Kárpát Egyesületet! Azonnal felkereste Bánhidi Attilát a Magyarországi Kárpát Egyesület akkori vezetőjét. Az MKE köröromezei táborában már együtt túrázott az egyesületünk tagjaival. Abban az évben még egy szlovén körutazáson is részt vett.

A 2002-es turistaévet családjának őseit kutatva, Kolozsváron kezdte meg. Tavasszal ismét Csíksomlyó, majd nyáron az MKE Radnai táborában fordul meg.

2003-ban Csíksomlyó harmadszor, július 6-án ugyanott az „Ezer Székelylány” találkozó estjén az István a király ősbemutatóján vesz részt. Fantasztikus élményben volt része Tamásnak és még sok százezer székelynek, magyarnak. (Nagyon bánom, hogy én erről lemaradtam.) Nyáron MKE jubileumi Tátra túrái következnek. Vezetett túrán, sikerült feljutnia a Magas-Tátra és egyben az egész Kárpátok legmagasabb csúcsára a 2655 méter magas Gerlachfalvi csúcsra. Augusztus második felében régi barátaival Háromszékre utazik. Alaposan körülnéznék Kovászna megyében. Sepsiszentgyörgy, Kézdivásárhely, Zágony – Mikes Kelemen szülőháza, Csomakörös, Zabola – Mikesék kastélya. Gelence: Tamás szerint itt található a Kárpát-medencében megmaradt legnagyobb templom freskó, mely már a Világörökség része. Eszterneknek megkeresték a Kárpátok legkeletibb ferences kolostorát, tovább haladva az úz-völgyi Horthy laktanyát. Túrójukat úgy időzítették, hogy részt vehessenek a tizedik alkalommal megrendezett Úz-völgyi háborús megemlékezésen, hagyományteremtő ünnepségen. Tamásnak sikerült találkoznia Szabó József János hadtörténész-alezredessel, az Árpád – vonal úti-dokumentumkönyv szerzőjével. Az Árpád-vonalat védő egykori katonák, veteránok társaságában, élő történelemórán vehettek részt.

2004-ben is részt vett több MKE programon. Kiemelkedő utazása egy Kaukázusba tartó Déchy Mór emléktúra volt (a Mountex-es kollegákkal). Az Elbrusz 5642 méter magas csúcsát szerette volna megmászni, de a viharos szembe szélben nem sikerült az 5300 méter magasán lévő nyeregbe jutnia.

2005-től egyre jobban bekapcsolódik a Vámos Laci szervezte Kárpátok hegyei-gerinctúrái programba. Segít Bánhidi Attilának az Északi-Zöld útvonalának kijelölésében, előkészítésében, már GPS-szel. Egy nap alatt bejárja a Bükk 20db. 900-as csúcsát.

2006-ban részt vesz Domokos Attila szervezte bulgáriai túrán. Társaival együtt, bejárja a Pirin és a Rila-hegység gerinceit. A kemény magashegyi túrát Burgenlandban kultúrtúra követte. Mária Terézia a birodalmán belül, 1756-ban határvégeket állítat Ausztria és Magyarország között! (Ez a számomra fantasztikus, hihetetlen információ.) Ma ez a vonal Burgenland és Stájerország között turistaút. Tamás összelet ez az utat kutatta fel.

Tamás! Ahogy elnézem az éveket és a helyszíneket, mindegyik egy-egy útjelző tábla. Már nem éltél hiába!

Azóta is folyamatosan jár-kel. Tíz hónapig gondnoka volt az MKE ideiglenesen birtokolt Kárpátok házának, vezeti az MKE klubját (2009. február 12-től új klubhelyiséget szerzett nekünk MKE-s turistáknak a Mountex mászóklubban), sítutakat tisztít, síturákat vezet a Börzsönyben, a Schneebergen és a Hargitán. GPS-szel geoládákra vadászik.

– Tamás! 2013-ra mik a terveid?

Gróf Széchenyi Zsigmond a magyar vadászati kultúra kimagasló alakja, ha ma is élne, idén január 23-án lett volna 115 éves. Vadászott Afrikában, Alaszkában, Indiában, de többször járt Erdélyben a Kelemen-havasokban és a Hargitán is. Az alpesi kőszáli kecskéket is megfigyelhette több helyszínen. Utazásait élvezetes útleírásaiban osztotta meg az olvasók népes taborával. Könyvei több kiadást éltek meg, összesen több mint másfélmillió példányban jelentek meg. A II. Világháború idején elpusztult a teljes trófea-gyűjteménye és az Istenhegyi úti villája. A világhírű vadászati szakkönyvtára viszont épségben megmaradt. A Rákosi korszakban kitelepítették a Budapest, Üri utcai lakásából. 1956-ban biztosan továbbállhatott volna, de ő maradt.

„A víz szalad, a kő marad, a kő marad.”

(Wass Albert)

Az ötvenes évek végén, Keszthelyen a Helikon Könyvtárban kapott állást. A Kádár-korszakban, még a szocializmus éveiben elismerték a munkásságát. 1967-ben, mint Gróf Széchenyi Zsigmondot helyezett örök nyugalomra a Farkasréti temetőben.

„Az országban január vége felé volt néhány műsor Zsiga bátyámról. Még azt is rebesgették, hogy ez az év Gróf Széchenyi Zsigmond emlékévé lesz. Ennek nem sok jelét látom. Elhatároztam, hogy annyi Széchenyi emlékhelyet keresek fel, amennyit csak tudok. Február végén az egyesületi sítáborba menet, Nagyváradon, a szülőházánál kezdjük, Galgóczi Csaba és Kovács István barátommal. Mivel a Hargitán is vadászott, emlékkövet állítottak Ivómező parkolójában. Koszorút helyezünk el ott, és a Madarasi régi menedékházon lévő emléktábla is.

Tavasszal, vonattal Székesfehérvárig utazunk, majd kerékpárral Sármentelére tekerünk, ahol a gróf a gyermekkorát töltötte. Kerékpárral a Velencei-tavat dél felől kerüljük, mert ott előkelő társaságul vadkacsára vadászott, a zsákmányt a velencei Meszleny-kúria kertjében terítették ki.

A második tavaszi túrát Székesfehérvár – Csókakő útvonalon a Vértest járjuk be, a Széchenyi-vadászházát szeretném meglátogatni.

Széchenyi sokat vadászott a Bakonyban is. Nyáron ellátogatunk Straub Gyula túratársunk birtokára, Hárskútra. Onnan csillagtúrában: a Kőrös-hegy alatti híres ugodi disznóhajtások helyszínére tekerünk. Másnap a Kab-hegyen ma is álló vadászházhoz, ahol tíz évig volt fővadász a Zichy birtokon.

A második nyári kerékpáros túrát Balatonföldvár – Kőröshegy – Somogyvár – Keszthely útvonalon tervezem. A Gróf 1924 és 1932 között a Somogy-megyei Kőröshegyen gazdálkodott, több-kevesebb sikerrel. Onnan indult az első afrikai szafarikra.

Egy hátizsákos, sátrazós túrát tervezek Erdélybe, a Kelemen-havasokba. Céлом, Wass Albert könyveiből is megismert (Adjátok vissza a hegyeimet. A funtineli boszorkány), misztikus Bisztra-völgy bejárása. Dédabisztrától fel egészen a Kis-Beszterce csúcsig, a Kárpát-gerinc pontig, vissza az Isten-székét érintve, leereszkedünk a gerincen. Ezen a vidéken több évig bérelt területen Zsigmond gróf és Nadler Herbert is vadászott.

Az őszi terveim között szerepel egy csehországi autós kirándulás, a Prága melletti Milleschau várkastélyának felkeresése, ahonnan édesanyja származott, és a háború kitöréséig sokszor nyaralt, fiatalon vadászni tanult.

Vágyott terveimben szerepel az olaszországi Gran-Paradiso, a tiroli Achensee, Afrika, Alaszka, és India emlékhelyeinek bejárása. Az utóbbiakról, valószínűleg le kell mondanom, mert a fizetésem forintban kapom. Viszont eltökélt szándékom, hogy ezekről a helyszínekről írt három könyvét, idén első kiadásban szerezzem meg! A könnyen beszerezhető utolsó könyveit (Ahogy elkezdődött, Ünnepnapok) „kötelezően” ajánlom mindenkinek, aki részt kíván venni az utakon!

– Tamás! Jó utat, sikeres kutató munkát kívánok neked! Arra kérek, hogy élményeidet oszd meg velünk, a Kárpáti Lapok olvasóival.

Túravezetőként a Madarasi-Hargitán

Stelvio

Csicsói-Hargita geoláda keresés

Zirbitzkogel geoláda keresés 2398 m

Fogarasi havasok Bilea-tó

Életképek Stauróczy Tamásról

Lejegyezte: Mályi József

Emlékverseny a Börzsönyben

A hangulatos őszi sí útvonalai bejárások, takarítások után, izgatottan vártuk a havat a Börzsönybe. Január második felére meg is érkezett jó mennyiség, de később majd fele el is olvadt. Épp a verseny napjára aztán megrázták a felhőket az égiek, hogy kényelmesen Királyréteg tudjanak csúszni a versenyzők.

A rendezőség már pénteken kiutazott Diósjenőre, ahol az Erdészetten felvettük a mesebeli Musli-kunyhó állomásának kulcsát. Bosszankodva, az aszfalton száz métert kellett gyalogolnunk, hogy az erdőben csatolni tudjuk a léceket. Csehvár alatt aztán már jó porhóban araszoltunk felfelé. A Hárombarát-nyeregben elkezdtük kifüggeszteni a verseny eligazító tábláit. Az első ugyebár, a pálya túlcúszására figyelmeztető – visszafordító volt. A festői Nyír-réteg szűz hóban láttuk meg, és pontosan a turista ösvényen kereszteltük. A vadászkunyhónál Csaba és András fia örömmel fogadtak minket a fél méteres hóban. A lepakolás, és az ebéd után regenerálódva, a sötétedés miatt a többi táblát szombatra hagyva, élvezetesen lecsúsztunk a Faktornyos másik bázisunkhoz. Bizony a végén a jégen táncoltunk. Estére jó hangulatot varázsoltak érkezésükkel Zsuzsa, Józsi és Attila.

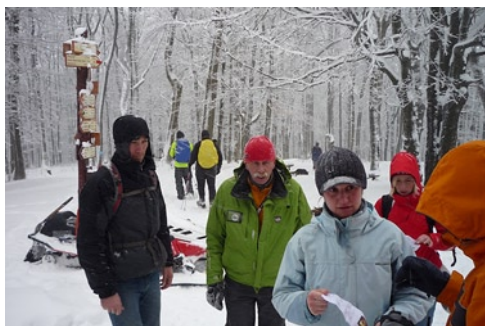
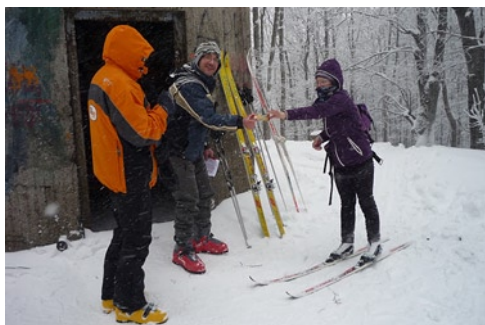
Szombat 10 órára a rendezőség másik fele is megérkezett. A rövid megbeszélés után, idő nyerve két autóval a Cseresznyés parkolóiig utaztunk. Onnan túraléceken, a felső állomásokon lévő meg Évi, a sí útvonalat ellenőriztük, tábláztuk. Ernőék pedig a Hideg-hegyi lesikló versenyt készítették elő. A Róka úton széldöntésbe akadtunk, ezért vissza kellett fordulnunk, az elágazásban átterelni a versenyt a Grófi-útra. Ez némi idővesztést okozott, így a többi tábla kifüggesztésének végeztével, épp sötétedésre (17:40-re) estünk be a Musli-kunyhóba. Ott viszont jóleső meleg és vacsora várt minket, hála az elő őrnek.

Azután elérkezett a nagy nap. Korán ébredve, jól bereggelizve, sűrű hóesésben indultunk fel a Csóványos állomásra. Józsi még elment levágni az utolsó síutat keresztelő faágat. Mikor felértünk, akkor szedelőzködött három elszánt alak a toronyban való éjszakázás után. A tábor tüzet még lángjában adták át, de a szél miatt inkább a torony védettségét választottuk. Nagy csodálkozásunkra már 11 órakor megjelentek az első versenyzők – futók! Aztán egyre többen, szólóban, tornacipőben, meg csapatban, sze-

műkig beöltözve. Sajnos idén is kevés síelő vett részt, az amúgy csodaszép magas Börzsöny igazi téli világában. A sítúra pálya tábláit kint hagytuk tavaszig, had ismerje meg, használja más is.

Írta: Stauróczy Tamás, MKE

Az Emlékverseny előkészítése és lebonyolítása képekben

Fotók: Stauróczy Tamás

A havas Szárkő csúcsára hótalppal

I. téli Kárpátok kirándulásunk

Szárkő: az erdélyi Kárpátok legnyugatibb kétezres csúcsa. Bár hallottunk róla, de a nyári – őszi gerincvándorlások során magasabb és híresebb társai, mint a Retezát vagy a Csernai-havasok – Mehádia vonulata vonzóbb a kirándulók számára. Téli viszont revánst vehet látogatottabb társai felett.

0. nap (február 7. csütörtök)

A téli kirándulás és a havas Kárpátok felkeresése először 2012. augusztus 29-én a Godján ormán (Vf. Godeanu, 2229m) jutott eszembe. Így november végétől el is kezdtük szervezni az utat. Ezúttal is szeretnék köszönetet mondani egyrészt Illés Mihálynak (Bánsági Kárpát Egyesület), aki hasznos tanácsaival segített minket. És egész kis csapatunk nevében szeretném nagyon megköszönni a Csabai Bihargók Egyesületnek, hogy velük tarthattunk, és kiemelten Magyar Robi túravezetőnek, aki időt és fáradságot nem kímélve küldte a hosszú leveleket, hogy mikre kell felkészülnünk és figyelniünk utunk során. Ilyen előzményekkel indultunk neki 2013. február 7-én este Temesvár felé hatan, hogy másnap csatlakozhassunk a Bihargók tizenkét fős csoportjához. Akik részünkről jöttek: Ádám Yoke, Beresnyák Gyula, Csányi Miki, Szigeti Laci, Tóth Balázs és Miklós Gábor.

A határt Kiszombornál léptük át. Majdnem a román határrendészet kezei között kötöttünk ki, mint illegális határsértők. Megálltunk egy sötétebb részen, hiszen már három órája jöttünk Budapestről, mivel „kellett” a megálló. Ha jól emlékszem, akkor négyen-ötten hagytuk el a két kocsit. A román kollégák azonnal kiszálltak a „tett” helyszínére és zseblámpával segítettek visszatalálni az autókhoz (az uniós tagság miatt amúgy is nehéz megmondani, hogy hol a határ pontosan. Ezt magyar ember egyébként is hajlamos elfeledni, ha például az Kiszombor és Nagycsanád [Raitzisch-Tschanad vagy Gross-Tschanad, Cenad] között húzódik).

Bartók Béla szülővárosán, Nagyszentmiklóson (Großsanktnikolaus, Sânnicolau Mare) keresztül folytattuk utunkat le délnek Temesvárra (Temeschwar, Timișoara), ahol a magyar középiskolában, a Bartók Béla Elméleti Líceumban aludtunk. Az iskola

Temesvár legfontosabb vasútállomásától, a Temesvár – Északi pályaudvartól (Gara Timișoara Nord) délre, a Béga bal partján található. Ezúttal is köszönjük Erdei Ildikó Igazgatónőnek, hogy lehetővé tette számunkra a szállást a Líceumban.

1. nap (február 8. péntek)

Másnap reggel korán indultunk, hiszen egyrésztől még meg akartuk nézni a Bánság fővárosát, másrésztől nem szerettünk volna elkésni a kis-havas találkozóról sem, ahonnan a túránk indult.

Temesváron felkerestük a Losonczy teret (Piatra Unirii), amelynek egyik legszebb épülete a barokk stílusú Római katolikus Székesegyház. A tér másik csodálatos épülete a szintén barokk stílusban épült volt Temes Vármegye Megyeházája, amely jelenleg a Szépművészeti Múzeumnak ad otthont.

Kis sétával a belváros felé megtaláltuk a Szent György teret (Piața Sfântul Gjeorghe), amelyet többek között az a ház is szegélyez, ahol Klapka György született 1820. április 7-én. Emlékét tábla és egy kis piros-fehér-zöld szalag ápolja.

Már megszoktuk, hogy egy kis nyomozással a legtöbb kárpát-medencei szép, még a magyar világból származó épületen, oszlopon találunk valamilyen kis emléket, ami bizonyít sok mindent. Nem kellett Temesvárott sem sokáig keresgetnünk. A Klapka-házról jobbra egy háromszintes lakóépület homlokzatán található a következő felirat: „Építette Reiter Ede 1894”.

Két utcával lejjebb (Bolyai János utca, Str. Bolyai János) pedig megtaláltuk azt a házat, ahol a következő szavak hangzottak el: „A semmiből egy új világot építettem.” (Bolyai János, 1823. november 3-a, amikor felfedezte a nem euklideszi geometria alapképletét).

Sajnos nem volt több időnk, indulnunk kellett, pedig biztosan még sok magyar vonatkozású emlék-

kel és élménnyel gazdagodhattunk volna. Visszafelé a szerb ortodox Püspökpalota mellett haladtunk el, amely barokk szépsége szintén említésre méltó. Végül a Losonczy téren még fenyőképezkedtünk a Szentháromság-szoborral, és indultunk Lugoson át a Szárkőre.

A 6-os út következő települése Temesremete (Remetea Mare). Az útról is jól látszott Báró Ambróczy Gyula klasszicista stílusú kastélya, amely az 1848-1849-es szabadságharc idején, Temesvár ostromakor a magyar honvédsereg tábori kórházaként működött (Legeza-Szacsvay, 1992.).

Lugos (Lugosch, Lugoji), ez a közel 40 ezres település körülbelül 10 százaléknyi magyar népességgel, mint egy kis megkopott, de így is patinás ékszerdoboz nyújtózkodik el a Temes folyó (Temesch, Timiș) két oldalán. Hangulatos, magyaros jellegét többek között a színház épülete, a Református templom, a volt főgimnázium épülete, a Temesen átívelő vas híd vagy Szombati Szabó István emléktáblája teszi vonzóvá, aki a Trianon utáni erdélyi magyar irodalmi élet megszerzésén fáradozott.

A Temes széles völgyében haladtunk Karánsebes irányába a jó minőségű 6-os úton, amely mentén nagyobb településeket, városokat elkerülő szakaszok is találhatóak. Karánsebesre (Karansebesch, Caransebeș) azért betértünk, hiszen ide, a volt Krassó-Szörény vármegye kies szegletébe igen ritkán juthatunk el. Ez a dél-bánsági iparváros fura belvárosi útvezetésével hívja fel magára a figyelmet. Érdemes letölteni különböző léptékű térképeket a településről, mivel könnyű eltévedni, amióta lezárták a belső utcákat az autóforgalom elől.

Amikor megtalálja az ember a Borló (Borlova) irányába tartó Kis-Havas utcát (Strade Muntele Mic vagy érdemes a „telescan” a kis tábláját keresni), akkor csak ezen a viszonylag jó minőségű úton kell haladni kb. 40 perccel, amíg eléri a kis-havasi sífelvonó parkolóját.

Felérve már vártak minket a Csabai Bihargók Egyesülettől tizenketten: Szlovacsek Antónia Xénia, Szabó Anna, Apáti Nagy Gábor, Barati Zoltán, Dr. Borbély Tamás, Gárdonyi Gábor, Horváth Gyula, Magyar Robi, aki a túravezetőnk volt, Novák Tamás, Novák Zsolt, Nyári Péter, Szabó István. Robi vezetésével elindultunk a sárga csíkkal jelzett úton fel a gerincre. Az első húsz percben a szállásunkra, a Kuntu

meteorológia állomásra vezető széles úton haladtunk, körülöttünk a Kárpátok behavazott fenyőrengetegei, befagyott patakjai.

Húsz perc elteltével hirtelen és meredeken befordul az út balra, elhagyja az erdészeti utat és a fenyők kiálló (így csúszós) gyökerein szerpentinezik felfelé. Itt kell a legjobban vigyázni, mivel ezek a kiálló gyökerek csúszósak. Hóban nehéz volt észrevenni őket, pedig lehet, csak egy-két centiméteres hóréteg rakódott le rá, ami nem fedi megfelelően, biztonságosan a felszínt.

Mi abba a sajátos helyzetbe kerültünk, hogy egyszerre értünk oda a felfelé vezető ösvényhez egy kb. harminc fős román turista csoporttal. Ott, ahol az út felfut a hegyre, ahol szükségszerűen össze is szűkül, és nem teszi lehetővé az előzést. Egy nagy előnyünk volt: mi hótalpas túrát szerveztünk, ők túrasíval próbálkoztak. A síbakancsok pedig szükségszerűen lassították és nehezítették a járásukat. Mi hatan zöldfülűek voltunk a téli kiránduláshoz, ezért apait-anyait beleadtunk, másrészt meg akartuk előzni a román versenytársakat. Jó negyven perccel haladtunk így, de szép lassan, egyesével és a szerpentineket levágva (ebből lett azért esés-kelés, visszacsúszás) csak sikerült.

Lassan megtanultuk azt is, hogy nem érdemes nagyon felöltözni, mert sokkal jobban izzadt az ember, mint nyáron, így elég egy nedvszívó alöltözet és kabát, amely kigombolva, kicipzáravza volt rajtunk. A sapka is sok lehet egy téli túrán, érdemes helyette símaszkot viselni, az kevésbé szorítja a fejet és jobban szellőzik.

Kb. másfél órás haladást követően rátértünk a kék háromszögre. Látszik, hogy sokan használják az útvonalat, illetve „hivatásos forgalmat” is lebonyolít (vagyis a meteorológusok is ezen járnak fel-le), mert jó minőségben és sűrűn festették fel a jeleket a fákra. Így akár ködben is biztonságosan haladhatott az ember.

A kék kereszten közel félórát gyalogoltunk az egyre mélyebb hóban. A hótalpakat még mindig nem csatoltuk fel, legalábbis mi, ifjú „titánok” (a csabaiak közül már többen megtették, fel is gyorsultak. Hát igen: ifjú hév vs. rutin). Aztán egyszer csak elfogyott a türelme Balásznak és nekem, és feltettük a talpakat (mégis csak jobb, ha ők visznek minket, és nem mi őket). Mintha kicseréltek volna minket. Nem éreztünk többé fáradtságot, mi is felgyorsultunk. Amúgy

meg nőttünk vagy harminc centimétert, nem süllyedtünk el többé a hóban. Nagyszerű, felszabadult érzés volt az addigi küszködés után! Beértük a többieket is, akik még nem használták a talpukat, de látva sikereinket ők is megtették. Suhantunk az elkkora már piros csíkkal jelzett főgerinc útján a hatalmas havas fenyvesek között. A fák görnyedtek a hó súlya alatt, amely egyre több és több lett. Nehéz leírni ezt a világot: minden fehér, és ennek a fehérnek vannak árnyalatai. A fák feketés-barnás törzse kellően komor, az ágakon lévő hó viszont kecsessé teszi ezt a képet.

A piros csíkkal jelzett gerincút már nem tartozik az izzasztó, meredek kaptatók közé. Itt már, közel 1400 méteres magasságban kellemesen hullámszik az ösvény. Eltűntek a haladás szerinti jobb oldalon a fenyőfák, tisztult a terep. Közeledtünk a Kuntu (Cuntu) meteorológia állomáshoz. Sajnos leereszkedett a köd délután fél öt körül, amikor felértünk, így az állomás mögött húzódó „Nagy Hegyet” nem láttuk már meg. De sebj, majd holnap összejön – reménykedtünk.

A Kuntu állomás egy háromszintes épület (1452 méter tengerszint feletti magasságban), amely állítólag elég zezugos módon épült, folyosókról folyosók nyílnak majd szobák és/vagy újabb folyosók. A házban dolgozó román meteorológus szívesen fogadott bennünket, megmutatta a szobákat és a nagy konyhát. Két szobát kaptunk, minden szobához és természetesen az étkezőhöz is tartozott egy kis kályha, fát a román bácsi adta. A ház lakóinak és a kirándulóknak még a téli időszakban is biztosít a Bem József – forrás friss, finom vizet (45°18'00.49" Észak, 22°30'03.57" Kelet), ez közvetlenül a ház mellett található. Nevét természetesen a szabadságharc tábornokáról kapta, aki 1849. augusztus 21-én a Szárkőn keresztül menekült kis csapatával, ebben állítólag a Maderspach család is segítségére volt.

Az étkezőben gyűltünk össze, mindenki melegengette, szárította a vizes bakancsokat, kabátjait, kesztyűit. Mindenki megkínált mindenkit az otthonról hozott finomságokból és a „jóféle hazaiból”, a jó hangulat így garantált volt. Sőt ahhoz képest, hogy kint mínusz 20 fokra hűlt a levegő, odabent a szobákban – elsősorban is köszönhető Gyulának és kitaró fűtő tevékenységének – volt legalább harminc fok is, de inkább harmincöt (én például hetven foknak éreztem). Ilyen melegben lehetett húst sütni, felsze-

relést szárogatni, teát főzni. De aludni nem tudtunk. Főleg, ha még egy egér is beköltözött a szobába. Így inkább a csendes, kissé hideg – kb. négy-öt fokra hűlt – konyhát választottam.

Megtett táv: 5,7 km, idő: 3,5 óra, szint: 650 m.

2. nap (február 9. szombat)

Reggel korán, 5:30 körül kezdtünk szállingózni. Addigra azért a szobák is kihűltek, és be kellett fűteni az étkezőt is. Reggelizés, fürdés a patakban, felkészülés a nagy útra volt a reggeli programunk. Izgatottan vártuk, mit mutat meg magából a Kárpátok téli arca. Előrejelzések szerint inkább felhős lesz az idő, de egy – egy pillanatra kisüthet a nap.

Nyolc órára készen álltunk: teljes menetfelszerelésben, hótalpakon, túrabotokkal álltunk be a menetszlopba. Jöhetett a kaland, irány a Szárkő-csúcsa, és bízunk benn egy kicsit, hátha megpillanthatjuk onnan a nyári útvonalat, a Retyezát 2500 méteres csúcsait, a Csernai-havasok lankás vagy meredek leszakadásait, és a Godjánt, de még inkább a Gugut, amelyre ezúttal sem mentünk fel (már alakul a Gugu Magyar Baráti Kör, mert egyszer meglesz ez a csúcs is!).

A Kuntu állomástól észak-keletnek kanyarodva indultunk fel a gerincre. Átléptük a Bem-forrást és megkezdtük a kapaszkodást. A nap kezdte felemelni a felhőket, így egyre többet láttunk a környező, alacsonyabb hegyvonulatokból. Alattunk méteres hó, amely egyre firnesedett, azaz jegessé fagyott. Élvezetes volt haladni a könnyű zsákokkal, a kiváló hótalppal a havon. Igaz, volt egy meredekebb rész (ezt a nyári útvonal ki is kerüli), de ezt is megoldottuk: a kezdeti folyamatos visszacsúszásokat követően kis lépcsőfokokat vágtunk a hófalba. Bár nem volt meleg, a nulla fok alatti hőmérséklet ellenére alig kellett az aláöltözöt fölé kabát, azt jobbára kigombolva hordtuk. Ez általában elmondható a szélvédett helyeken hegymenetben, ugyanakkor azt is megtapasztaltuk, hogy nem szabad levenni a kabátot, mivel pillanatok alatt változhatott az időjárás. Valamint ajánlom a símaszkot végig a fejen hordani, mivel a legnagyobb párolgást és hőmennyiséget az ember a fejen keresztül adja le.

Az út során vagy cölöpök jelezték a helyes irányt, vagy itt-ott előfordult, hogy a jelzést magán hordó

kő kikandikált ki a hóréteg alul. Szükséges is volt a sűrű jelzés (fent a gerincen gyakorlatilag ötven méterenként van egy pózna a piros csíkkal), mivel a felső meteorológia állomáshoz rosszabb időben is fel kell tudni jutniuk az ott dolgozóknak. Csak nagyon kivételes alkalommal marad a lenti állomáson a felső meteorológia állomáshoz tartozó szakember.

Bő egy óra kaptató után érkezünk el a Szadován – gerincél kezdő pontjához (Várful Sadoveanu, vagy más néven Szadomázó gerinc, ahogyan azt a tapasztaltabbak hívták). Itt a gerincút jól láthatóan dél/dél-keletnek fordult. Az út is meredekebb lett, viszont cserébe sokkal nyilvánvalóbbá vált, hogy merre is vezetett az ösvény. Volt ugyanis (hópárkánnyal együtt) kb. tizenöt méter széles gerinc szakasz, és mindkettő oldalról aztán gyorsabban le lehetett volna jutni valamelyik völgybe – gyorsabban, mint ahogyan azt bárki is szeretne volna.

A Szárkő esetében (is) figyelni kellett a hópárkányokra, különösen a Szadován-gerincél nyugati részén, amelyet érdemes elkerülni. A gerincélen jellegzetes firnes hó várt minket, amely jól láthatóan töredezett alattunk, amikor ráléptünk.

A legnehezebb szakasz a Szadován végén várt minket 1996 méteres magasságban. Egy majdnem függőleges falon kellett volna néhány lépéssel feljebb kerülni, de mindig visszaestünk. Viszont minden egyes próbálkozás után jó harminc - negyven centiméteres hóréteg csúszott le velünk együtt. Csak nagy küszködés árán sikerült, a másik nyomában lépkedve feljutni a gerincre. Mindenesetre már előre élveztük a csúszkát visszafelé.

Eközben mintha a felhők is engedtek volna komorságukból, mivel a Szárkő – csúccsal bezáródó

katlan egyre több részletét fedte fel előttünk. Így vált lassan a téli Kárpátok egyre lenyűgözőbbé, vadságában is egyre szebbé.

Már 2100 méter felett jártunk, a gerincút itt már valójában inkább egy alig emelkedő plató. A szél viszont erősen fújt, mi legalábbis annak véltük: kb. negyven km/órával „tombolt”. A levegő hőmérséklete mínusz tíz fok körüli lehetett, viszont a hőérzet így lecsökkent mínusz harminc fok alá, amit igen csak megérezünk. Később megtudtuk, hogy itt, a Szárkőn mérték Erdélyben a legerősebb szélölkést is: ***km/órás sebesség mellett (kérem a Kedves Olvasót, gondol-

jon egy számra, majd a cikk végén ellenőrizheti, hogy mekkora ez az érték valójában).

Majd hirtelen kisütött a nap. Fent voltunk már a ház mellett, és egy rövid időre, talán ha volt egy perc, körbepillanthattunk: igen

ezért jöttünk. Alattunk és felettünk felhők, amik hömpölyögtek, tódultak felénk, majd el tőlünk. De ezért az egy percért megérte minden fáradtság, küszködés, szervezés és várakozás.

A felső meteorológia állomás nagyon közel volt már. Először két kis kereszt tűnt fel, amit annak a meteorológus párnak állítottak, aki néhány évvel ezelőtt a rendkívüli téli időjárásnak lettek az áldozatai. A kis emlékmű mögött a mérőállomások bukkantak elő; sok műszer teljesen formáját veszítette, mivel behavazódtak. Majd végül a kétemeletes ház is megmutatta magát.

Bevártuk a többieket, addig is gyönyörködtünk a pillanatonként változó felhők játékában. A meteorológus kedvesen fogadott, teával is megkínált minket, igaz mi is vittünk fel neki almát, narancsot, zöldséget. Az elülső szobákban melegedtünk kicsit, elfogyasztot-

tunk egy-egy szendvicset és sok csokoládét, kekszet, aszalékokat, majd elindultunk a háztól alig kettőszáz méterre, északra lévő 2190 méter magas Szárkő-csúcs (Várful Tarcu) meghódítására.

Kicsi tábla jelzi magát a csúcspot. Ahogyan lenni szokott, kifeszítették a magyar zászlót, és több csoportképet is készítettünk. Ugyanakkor, erre az időszakra már teljesen betakart minket a felhő, nem maradtunk sokáig – nem volt értelme.

Folyamatosan és igen jó sebesség mellett haladtunk szorosban egymás nyomában a Szadován-csúcs felé, amit töredék idő alatt értünk el a felfelé menethez képest. A Szadován azonban, ahogyan a csúcs felé, úgy a visszafelé úton is próbára tett minket; hiába nem egyszerű a több mint hetven százalékos emelkedőn/lejtőn kapaszkodni/lejutni. A csabaiak közül többen popsi sít is hoztak magukkal, ezek aztán egész jó szolgálatot tettek már itt a Szadovánnál is, de a Kuntu melletti meredekebb kaptatón lehetett igazán kihozni belőlük a maximumot. Az utolsó szakaszon teljesen egybefolyt az ég és a földfelszín. Mindenféle ugyanaz a tejfehér szín, akármerre is néztünk. A délelőtti nyomainkat már rég eltüntette a folyamatos hófúvás, semmi sem maradt meg belőle. Így néha egy-egy felbukkanó jelzőoszlop vagy kő, de leginkább a GPS mutatta a pontos irányt. Jókedvünket azonban ez sem szeghette, a Kuntu melletti meredek kaptatón popsi sí versenyt rendeztünk. Yoke különdíjat is kaphatott volna mint a „leghavasabb” popsi síző.

Este gyors fürdést rendeztünk a Bem-forrásnál (a mínusz tíz fok mellett a forrás hideg vize langyosnak tűnt – tényleg minden relatív). A vacsora és a jóízű beszélgetés, a különböző, sokszor hajmeresztő történetek után a lefekvés jöhetett (volna), na de túl jól sikerült a délutáni verseny. Így megismételtük a nagy (popsi) műlesiklást fejlámpa fényénél a téli Kárpátok csodálatos, tiszta, csillagos ege alatt.

Megtett táv: 10,8 km, idő: 6 óra, szint: 740 m.

3. nap (február 10. vasárnap)

A harmadik nap reggelén nem akaródzott senkinek sem indulnia. A három nap legszebb időjárása köszöntött ránk. Körülöttünk több tíz méter magas fenyők hajladoztak a fehér súly alatt magányosan vagy csoportban. Visszafelé a piros csíkkal kitűnően jelzett,

széles ösvényen csattogtunk. Nem fordultunk rá a kék keresztre, hanem továbbhaladtunk a kis-havas üdülő telep felé északnak. És milyen jól tette Robi, hogy így döntött. Beláttunk a Kis-Havas és a Szárkő völgyébe, miközben az alattunk lévő legalább méter magas havat tapostuk folyamatosan. Több helyen panoráma kilátó helyre bukkantunk. A sítótra erősített zászlónkat büszkén a magasba tartottuk; jó érzés volt a piros-fehér-zöldre tekinteni kint a fehér Kárpátokban.

A hótalpak kitűnően beváltak, élvezet volt velük a kirándulás. Csak nehéz szívvel vittük le őket visszaérve az erdőbe, olyan megbízhatóan teljesítettek. Sőt, mikor újra rákanyarodtunk a sárga csíkra, akkor vissza kellett volna csatolni őket, de ezt már nem tettük meg. Inkább a csúsós gyökereken egyensúlyoztunk, és próbáltunk a jegessé taposott ösvényen lejutni. A tapasztaltabb csabai túrárszak speciális stoplikat szereltek fel (legalábbis ehhez lehetett leginkább hasonlítani ezt a kis bakancsra erősített szögös „hólánkot”). Ez nekünk is jól jött, mivel a lejutáskor egy-egy ilyen hernyótalppal felszerelkezett társunk ment két-három hagyományos bakancsos előtt (így előttem is), és ha csúsztunk, akkor tökéletesen megtartott több embert is. Sőt Barati Zoli hágóvassal közlekedett, ami minden körülmények között stabilitást adott neki és a mögötte haladóknak.

Hazafelé könnyedén haladtunk, bár lejönni autókkal a Kis-havas felvonója mellől csak óvatosan végig kettesbe tett sebességgel lehetett. Még az Arad-Temesvár autópálya szakaszt is kipróbáltuk, és jelentem: kiváló sztráda, egy kamiont előztünk meg, akin kívül csak mi voltunk az úton.

Hazafelé már csak egy dolgot kellett megbeszelnünk: jövőre melyik téli kárpáti hegységet szeretnénk megismerni: Páring, Retyezát vagy újra Szárkő? Bármilyen is lesz, nem fogunk csalódnii!

Megtett táv: 6,2, idő: 3,5 óra, szint: 650 méter.

Írta: Miklós Gábor

Irodalom: Legeza László – Szacsavay Péter (1992) Bácska és Bácság, Officina Nova Könyv- és Lapkiadó, Budapest

*** 240 km/órás szélleőkés

Zillertali (hosszított) sítúra, 2013 március

Az idén is részt vettek a Magyarországi Kárpát Egyesület Sí Osztályának tagjai a hagyományosan Március 15. köré, Soltész Ágota tagunk által szervezett Ausztriai sítúrán.

Neoplán buszunk 9-én szombat reggel nyolckor indult a kongresszusi központtól és kényelmes utazás után du. hatra megérkeztünk a Zillertal völgyi Kaltenbachba a még kényelmesebb szállásunkra.

Az tszf. 550m-en lévő bázisunk környékén már tavasz volt, hónap nyomát sem láttuk, de távolban a hegyek csábitóan csillogtak. Másnap fűgén, késés nélkül indult a buszunk a helyi sífelvonóhoz kb. 1km-re (Hochzillertal). A völgyi tavaszból, hipp-hopp felrepített a kabinos felvonó a napsütéses télbe, ahol több csoportra oszlott a társaság, tudáscimboraság stb. okán és mindenki megkezdte szeretett időtöltését a tiroli meredélyeken!

Első napunk remekül sikerült, mindenki bemelegített a következő

napokra és szerencsére sérülés sem történt, pedig a délutáni lesiklás a völgyig (buszig) embert próbáló küzdelem volt a bokáig érő vizes-ragadós hóban. Visszatértünk a szállásunkra és a főzőpárosunk vendégül látta az igencsak éhes csapatot. A főzésről annyit, hogy a megállapodás szerint, mindennap más páros (tízzen voltunk egy apartmanban) gondoskodik a többiek vacsorájáról. Ez a szervezés remekül bevált az elmúlt években és változatossá tette a kosztolást, persze ezt némi szervezés, mail váltás előzte meg az utazás előtt.

Második napi sítúránk a Hintertux gleccserre vezetett, ami a régió legmagasabb síterepe! Itt is szép időnk volt és remek hóviszonyok fogadtak bennünket. A szállásunkra visszautazva a „párommal” (persze a többiek is aktívan segítettek) megkezdtük az esti vacsora elkészítését. A paprikáspityókát háromféle kolbásszal és szafaládával bolondítottunk meg. Előétel gyanánt egy elragadó Gyergyói EKÉ-s (Erdélyi Kárpát Egyesület) túrátárstól – ajándékba – kaptunk, bivaly-tehén-kecske és juh sajtot adtam fel az asztalra a kopogó szemű társainknak, amit vidáman fel is faltak, várva a főételt!

Harmadnapra a legizgalmasabb-szebb (szerintem) terep jutott a Zillertal Arena, ahol szintén derült időben rengeteget sikerült csúszkálnunk, igaz így is maradt még felfedezetlen szeglet, síút a hegyen az összesen 214 km-es pályarendszeren. De elhatározta a csapat, hogy a túránk utolsó napja ismét itt talál bennünket e hatalmas síparadicsomban.

Negyedik napon megcéloltuk a csodás Mayrhofer síterepet, ami kissé felhőbe burkolódzott a derék sícsapatuk előtt, de nem hátráltunk, meghágtuk ökelmét és éles kantnival össze-vissza cirkalmaztuk délceg tömegének felszínét!

Elérkezett az utolsó napunk és egyben a hazautazás napja is, így reggel korábban keltünk, ezt követően mindenki összepakolta az úti motyóját-kiürítette a szobáját, majd bepakolt a buszba, mert délután közvetlen a sízést követően, indulunk haza Bp-re.

Tehát irány a Zillertal Arena, már a buszban kiszemeltük azokat a terepeket, amit két nappal ezelőtt nem sikerült besízni és ezeket memorizálva, elszánt ábrázattal ültünk bé a kabinokba! Ahogy vitt fel a gondola, úgy komorodott el a mindenre elszánt képünk, mert láttuk, hogy nem látunk semmit, De azért nem volt annyira kritikus a dolog, mert még feljebb hágva, némileg tisztult a látóhatár, így nem kellett átfesteni fehérre a sítobokat! De a viccet félretéve, hatalmasat síztünk, csak a nyirkos hideg szél kényszerített hosszabb vidám tartózkodásra a hűttében. Mivel a hazaindulás okán fél négyre a busznál volt a találkozó és kissé eltévedtünk és vagoztunk is, úgy döntöttünk – szakítva a hagyománnyal –, hogy fel(le)vonóval megyünk le a völgybe a járművünköz. A buszba beülve el is indultunk haza a tervezett időben és a derék sofőrünk ellentmondást nem tűrően kijelentette, hogy éjfél után, hajnali kettőre OTTHON leszünk !!

Na most ez-egyszer nagyot tévedett kiváló pilótánk, mert a beígért kilenc órás gondtalan utazásból, pontosan harmincnégy és fél óra sikeredett. Igaz nem az ő hibája okozta e rettenetes késlekedést. De mondom sorjában a történéseket. Zárójelben megjegyzem, minek után a síterepen volt wifi, így tudtam az otthoni állapotokról, valamint egy otthoni aggódó és lelkiismeretes klubtársunk SMS-ben és mail-ben rendszeresen tájékoztatott a várható állapotokról. Köszönet S. Tamásnak! -). A magyar határt rendben, menetrend szerint el is értük, csak nem

engedtek be a határon az M1-esre a magyar szervek, hanem a régi 1-es útra tereltek. Majd valahogy visszavergődtünk az M1-esre és vidáman haladtunk Győr irányába. A csapat nem sejtett semmit az előttük lévő hatalmas dugóról a társaság szundikált, várta a megérkezést! Semmiféle hatóság, esetleg egy rendőr sem figyelmeztette a buszunkat, hogy álljunk be egy parkolóba, vagy próbálkozzunk egy alternatív útvonallal stb, boldog reménnyel vágtunk neki a végzetes éjszakának az autópályán. A Győrt elkerülő szakaszon aztán jött a rémület, miután megláttuk a végeláthatatlan ÁLLÓ kocsisort az úton. Hajnali kettő volt és néhányan előregyalogoltunk a pályán, hogy tájékozódjunk. Reménytelennek látszott a helyzet. A szél süvített, hordta a havat írgatmatlanul, így visszafordultunk és tájékoztattuk a társainkat az elkeserítő állapotoktól. Talán az álmoság, vagy a remény miatt a társaság nem fogta fel tragikusan a helyzetet és békeken falatoztak-olvastak, beszélgettek mit sem sejtve a későbbiekéről. Lassan hajnalodott tisztábban láttuk reménytelen helyzetünket, miután egyetlen hókotró, hivatalos szerv sem volt a látóhatáron, aki valamit motyogott volna a kialakult helyzetről. A szél ereje nem akart csökkenni. Tovább hordta a havat, igaz kisebb intenzitással, mint éjjel. Dél környékén láttunk egy városba tervezett Unimog hómarót a Bp-Bécs pályán, de nevetésgesen lassan, eredménytelenül dolgozott. El is tűnt onnan hamarosan. Eztán a győri tűzoltók próbálták egy szerkocsival egy keresztbe fordult kamiont elcsörlőzni. Aminek az lett a vége, hogy sajátmagát húzta oda a kamionhoz. Nem vette figyelembe a szerencsétlen a súlykülömböséget, mintha egy szumózót

akart volna elhúzni egy csecsemő! Már kaptunk némi hírt a rádióból, hogy egy-két órán belül megindulhat a kocsisor, de már nem tudtunk ezeknek hinni, hisz a közepén voltunk a dugónak és kb. nyolc óra alatt 150 métert haladtunk előre. A WC hiánya a lányokat különösen megviselte, de túra és sportemberek lévén nem nyafogtak! Az innivaló és a szendvicsek is kifogytak délutánra, így mint a messiásnak, úgy örültünk a Győri Ózon rádió felhívására odaérkezett önkéntesek forró teájának és a friss kifli és kenyér, konzerv stb. ellátmányoknak. Nagy segítség szervezeteink, mint a vöröskereszt, a baptisták stb. még véletlenül sem jártak arra. Biztos a Március 15-ét ünnepelték valahol! Így jóllakva, filmet nézve a jó meleg buszunkban ránk talált az alkonyat és még mindig nem mozdult a végeláthatatlan sor. Délután 4-5 óra környékén Bécs felől nagy kék-sárga villogással megérkeztek az osztrák katasztrófavédelem hókotrói-marói és elvonultak tömött sorokban Pest felé. Kisvártatva kisbuszok érkeztek a buszaink mellé és forró teát, takarót, kekszet és életmentő (alu) fólia csomagokat osztogattak az egyre elcsüggedő publikumnak. Jótevőink érdekesen beszéltek, ami nem is csoda, hisz osztrák katasztrófavédők voltak és egyenesen Bécsből röppentek ide segíteni!! Kérdeztem az egyik mentőangyalt, hogy miért ők jöttek és nem a magyarok. Nevetve mondta, hogy máshol vannak és mutogatott az ég felé. Ennyit ezekről is, később a híradásokban, mást sem lehetett hallani a magyar belügytől csak a melldőngetést. SZÉGYEN! Gyalázat az is, hogy a sógorokat a magyar hatóságok, és most kapaszkodjon meg a nyájas

olvasó, négy órát várakoztatott, mert nem volt érvényes MUNKAVÁLLALÁSI ENGEDÉLYÜK!!! Ez a honi hatóságoknak 4 órájukba tellett, míg kiállították azt. Ez nem vicc, megbízható forrásból értesültem! Este 7-8 óra környékén a Győri Tűzoltók, némi rábeszélésre leszerelték kb. húsz méter hosszan az elválasztó szalagkorlátot oszlopostul és a két buszunkat átengedték, hogy behaladva Győrbe a régi egyes országuton, talán hamarabb hazaérünk. Ami igaz is volt! De a buszunk, miután óvatosan áthaladt a kivágott korlátok közt a másik pályára a hátsó kerekek besüllyedtek a felázott talajba és reménytelenül megfeneklettek! Próbálkoztunk szalagkorlátot, láncokat a kerekek alá tuszkolni, de az Istenért se moccant a batár. Két óras kínlóást követően a tűzoltók a busz elejét oldalra húzták, így elmozdult a hátsó kerék a kátyúból és némi emberi taszigálás eredményeképp, kilódult a szilárd talajra a járművünk, huhhhh! E közjáték után folytattuk az utunkat Győr felé, majd a városban keresztülhajtva jött a sokadik pofon. Nem tudtunk felhajtani cca. 2 órán keresztül a régi egyes útra. Majd nagy nehezen felvergődve végre, újabb sokk kerített hatalmába, mert Komárom térségében is újabb három órás pauza következett! Ezt túlélve lassan közelítettünk a fővároshoz, de a zabszem bent volt, hogy mikor lesz újabb horror élményünk a végző szakaszon. Csodák-csodája, lassan feltűnt a budai hegyek kontúrja a kelő nap fényében és fél nyolcra megérkezünk. Istennek hála!

Galgóczy Csaba, MKE Sí Oszt. Vezető

MKE VI. Hargitai téli találkozója

Közeledik a tél...ezzel együtt az MKE VI. téli tábora a Hargitán, amely egyben egyesületünk megalakulásának 140. jubileumi évének nyitórendezvénye! Ezen sorokat Lindmayer Évától, a rendezvény főszervezőjétől kaptuk. Majd a meghívóban így folytatja: *Egyesületünk, hagyományaihoz híven VI. alkalommal rendezi meg téli találkozóját a Madarasi Hargitán! Mindenkit szeretettel várunk, hogy találkozzunk, megoszthassuk egymással élményeinket, énekeljünk, beszélgessünk, együtt túrizzunk, sieljünk...! Minden résztvevő emléklapot kap, oklevelet a csúcsódításokról, érmeket és kupákat a síversenyeken elért eredmények függvényében!*

Szerencsére sokan nem tudtunk ellenállni e kedves invitálásnak. Így 2013. február 27-e és március 2-a között az erdélyi barátainkkal közösen szép számban élveztük a nagyszerűen lebonyolított programokat. Jómagam külön örvendeztet a két napig tartó hargitai napsütésnek és a tiszta időnek, hiszen ezidáig nem volt szerencsém a hegycsúcsokról látható panorámában gyönyörködni. A következő oldalon mégsem erről mutatok képeket, hanem a síversenyekről, a koszorúzásról, a jubileumi év nyitóünnepségről. (Nagy Péter)

Indulásra várva

Lendületben brassói barátunk, Soós Gábor

Mérés és értékelés a célállomáson

Tisztelgés Széchenyi Zsigmond emlékének

A síversenyek eredmény-hirdetése

Emlékév nyitórendezvény